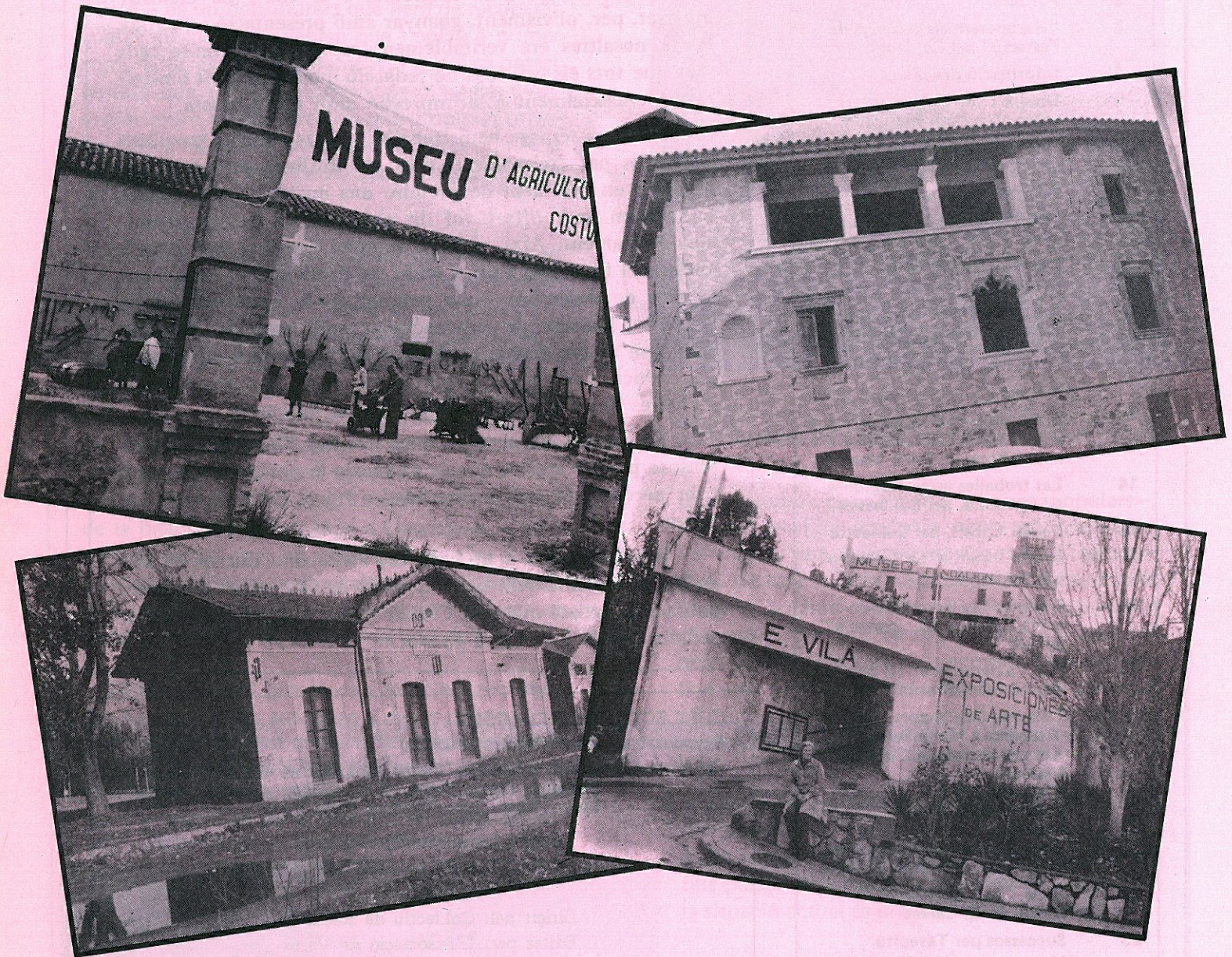

BUTLLETÍ DE LLAGOSTERA

nº 8 - NOVEMBRE del 1980

EDITAT PER L'ASSOCIACIÓ DE VEÏNS

MUSEUS

PÒRTIC

SUMARI

- 1 - Portada d'Enric Marquès
(Fot. Mercè i Vall-Ilosera)
- 2 - Pòrtic
- 3 - "Recuperem els terrenys de l'estació" pel Col·lectiu
- 4 - Informació dos plens
- 5 - Dibuix Esteve i Comentari sobre el Butlletí Municipal
- 6 - "Recordant un ans d'ahir de la nostra vila" per en Tià
- 7 - "Carme Riera" per Mercè
- 8 - "Reflexions Sanitàries" per Jordi Turró
- 9 - "Plana de Gresca" per Tevepitu
- 10 - Introducció Museus, i Entrevista Museu d'Agricultura i Costums
- 11 - Xerrada amb el Conseller de Cultura, Josep Puig Rodó
- 12 i 13 - Emili Vilà: "Un llagosterenc il·lustre" pel Col·lectiu i col·laboració, Enric Marquès
- 14 - Les troballes arqueològiques a Llagostera, pel Col·lectiu
- 15 - Temes Locals, pel Col·lectiu
- 16 i 17 - Secció Infantil "La Televisió" pel Col·lectiu
- 18 - Ironies de la vida: "Un octubre Cultural 80... congelat" per jvb
- 19 - "La Taxicomania" (I) per Jaume Riera Brunel
- 20 i 21 - Portaveu dels lectors:
-Resposta a Maria Serra
-Un net diumenge... per Ll. Ventura
-Ortuella 1980
Llagostera ¿...? per Cantaciar
-"Los Ciegos" de Llagostera la nit, By: El Conde Brácula
- 22 - Cont. "La Taxicomania"
Poesia Josep Calvet
- 23 - Successos per Tevepitu
Mots encreuats nº 1 per Albà
- 24 - Acudits d'en Ramon

Quan estem escrivint aquest Pòrtic ja sabem que el Butlletí sortirà tard. Els motius són fonamentalment dos: problemes tècnics a la impremta i el canvi de ciclostil a offset, per, obviament, guanyar amb presentació i qualitat. Per a nosaltres era veritablement capficador el veure cada mes que tots els esforços de redacció quedaven molt limitats degut essencialment a la impressió amb multicopista.

Fins ara sempre hem treballat amb la màxima senzillesa de medis per embaratir el cost del Butlletí, però arriba el moment en què hem de prendre una decisió, i, lògicament, si l'editem amb offset vol dir que quedarà descompensat econòmicament. Així, si bé el número d'aquest més, pràcticament el financem amb el saldo del Butlletí; el corresponent al mes de desembre —que pensem fer-lo extraordinari de Nadal— l'haurem de subvencionar amb anuncis. Pel que agrairíem al qui desitgi col·laborar amb nosaltres mitjançant un anunci, s'adrecés a l'apartat 54, o bé a qualsevol dels membres del Col·lectiu, ans del 15 de desembre.

En aquest número el tema central l'hem dedicat als Museus perquè creiem que és un motiu important el recobrar i fer perdurar la nostra identitat a través de la història i el temps.

Informem que, si no hi ha cap entrebanc, durant els dies de Nadal organitzarem una exposició de fotografies del gran i polifacètic artista que fou, l'Emili Vilà. Fotografies que estan cedides per la Sra. Clara Bussot.

COL·LECTIU DE REDACCIÓ:

Responsable: Joan Ventura Brugulat

Col·lectiu: Josep Aiguabella, Marta Albà, Esteve Barceló, Ramon Brugulat, Mercè Carbó, Elena Roget, Amadeu Rovira, Lluís Torras, Joan Ventura, Ruth Vert.

Llagostera, novembre del 1980
"BUTLLETÍ DE LLAGOSTERA"
n.º 8

Dirigit pel: Col·lectiu de Redacció

Editat per: L'Associació de Veïns

Apartat 54 LLAGOSTERA

Dipòsit Legal: GE-300-1980

El Col·lectiu de Redacció vol respectar la llibertat d'expressió i la diversitat d'opinions.

El Col·lectiu de Redacció no es responsabilitza necessàriament de les opinions dels col·laboradors i no

es compromet a que tots els escrits rebuts siguin publicats.

Tanmateix s'acceptaran treballs signats amb pseudònim, però el Col·lectiu ha de ser sabedor del nom de l'autor.

Recuperem els terrenys de l'estació

L'antiga estació del "Carrilet" i l'espai que ocupaven les seves instal·lacions incluint els horts fins a la riera —terrenys encara propietat de la FEVE— és un dels indrets que hem de recuperar quant ans millor. —Sabem que l'opció a primer comprador és de l'Ajuntament, i per això potser sembla que no corre pressa, però tampoc voldríem veure-ho convertit en una propietat privada. DE la mateixa manera que en altres pobles ja els han adquirit, hom pensa que a Llagostera s'ha de fer el mateix.

Se'ns ha dit repetides vegades que s'estava en tràmits, però la veritat, i tot i sabent que la burocràcia és "complicada", pensem que a hores d'ara la zona de l'estació hauria d'ésser del poble.— Juntament amb la recuperació de l'indret hi ha una altra reivindicació que creiem indispensable, és la restauració i manteniment de la casa vella de l'estació. Probablement la seva arquitectura no sigui transcendent, ni tampoc tingui un valor real, però sí simbòlic i per a nosaltres forma part de la història d'aquest segle a Llagostera, i precisament quant som un poble on no s'ha tingut gens en compte el nostre passat. —El possible ús dels locals es qüestió a debatre, però d'idees en aquests moments no creiem que en faltin.

Quant al destí que poden tenir els terrenys, tanmateix s'ha de sotmetre a debat públic. L'únic projecte conegut que s'ha fet sobre els mateixos, és un dels socialistes per habilitar-hi el poliesportiu, cosa que no sembla viable car la majoria convergent el vol ubicar junt al camp de futbol. —Hom pensa que poden tenir diferents utili-

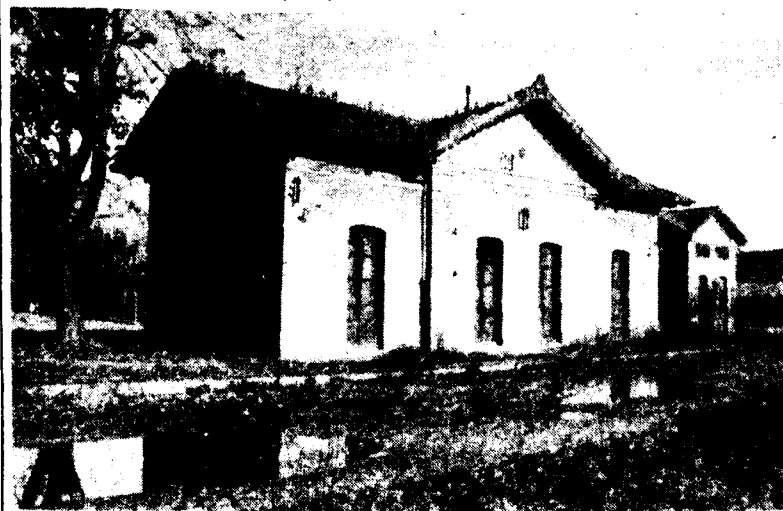

tats —sempre i quan siguin públiques i populars—, però un par (lloc d'esbarjo, nens, gent gran, etc.) i al mateix temps intentant aconseguir representació de tota la flora mediterrània —pensem amb un jardí botànic—, podria ésser molt interessant i necessari, doncs si bé ens trobem a la vora del bosc, hi ha la paradoxa de que molts desconexem la major part de la flora, i això en una civilització que essencialment viu del fruit de la terra, és realment preocupant.

Junt amb l'ordenació d'aquest sector hi hem d'incloure-hi la neteja de la riera Gotorra, i en especial des del pas del camí de Sant Llorenç fins passat el pont de la carretera de Caldes, car la situació actual és una autèntica vergonya.

Voldríem acabar amb un record en homenatge al "Carrilet". Sabem que aquell era lent, deficitari, folklòric, ... però complia unes funcions de transport que actualment només estan cobertes pels cotxes de línia.

Un tren modern, ràpid, pràctic, comarcal, ... podria ésser una resposta i una darrera reivindicació.

EL PLE

20 d'octubre
7 novembre

El Ple extraordinari del dia 20 d'octubre va començar amb la lectura i aprovació de l'acta de la sessió anterior. Seguidament es va donar possessió del càrrec de Conseller al Sr. Jaume Clara i Jou, en substitució del Sr. Joan Soler i Raurich que va dimitir el passat mes de setembre. El Sr. Clara passa a desempenyar el càrrec, també vacant, de tinent d'alcalde i a ocupar el corresponent lloc a la comissió permanent. A continuació es va llegir la disposició de l'alcaldia nomenant a l'esmentat Sr. Clara, President de la comissió informativa d'Hisenda, Patrimoni i Serveis, i repartint delegacions entre la resta de consellers del Grup CiU. Continuant amb l'ordre del dia, es va nomenar dipositari de l'Ajuntament al Sr. Josep Puig, amb el vot en contra de l'oposició, els quals manifestaren que no estant en el Govern de l'Ajuntament no es volien fer responsables del dipositari. Seguidament s'acordà per unanimitat nomenar director del Butlletí d'Informació Municipal al Sr. Puig a fi i efecte d'efectuar els tràmits per inscriure'l en el Registre d'Empreses Periodístiques.

Finalment es va adjudicar al Sr. Roqueta la construcció de 24 nínxols al cementiri i a Construccions Fusté "l'arreglo" provisional de la Plaça del Carril, final del Passeig Romeu i carrer Costa Brava.

La sessió va finalitzar amb la contestació del Sr. Nuell que volgué que constés en acta que demanava la conformitat a aquest "arreglo" provisional sempre que l'Ajuntament continués amb el procés d'arreglar-los definitivament.

Pel dia 7 de novembre s'havia convocat un ple ordinari que començà amb la lectura, per part de l'Alcalde, d'una nota en la que manifestava el pesar que li produïa la mort del Sr. Tomàs de A. Boada i Flaguer, mort el passat 29 d'octubre. Demanava el testimoni de gratitud del Consistori no sols pel que va fer per la nostra vila, sinó també per tot el que encara volia fer.

Entrant en l'ordre del dia, es van llegir uns escrits de la Delegació d'Hisenda autoritzant l'ordenança fiscal modificada de l'impost municipal sobre la publicitat i l'ordenança fiscal modificada de la taxa de serveis funeraris.

El Sr. Puig va presentar una proposta on hi havia dues notes d'agraïment:

-A "la Caixa" i altres entitats que han col·laborat en les diades culturals del mes d'octubre, destacant els "Amics del teatre", ja que gràcies a la recaudació de l'obra "La Pepa maca" han fet possible que l'Ajuntament no hagi hagut de gastar la quantitat destinada als esmentats actes. Com a nota negativa, la poca participació del poble en algun d'aquests actes.

-Felicitar als funcionaris de l'Ajuntament i al Secretari per la manera d'elaborar el Butlletí d'Informació

Municipal, el qual ha estat molt ben acceptat pel poble.

A continuació el Sr. Puig presentà una altra moció en la que manifestava que les Associacions de Pares del Col·legi Ntra. Sra. del Carme i del Col·legi Nacional volien portar a terme un curs de català, cosa que també estava previst realitzar per part de l'Ajuntament. Tenint en compte això, proposava que s'acceptés l'organització del curs juntament amb les Associacions esmentades. El Sr. Nuell manifestà si no seria millor haver-ho passat per una comissió informativa i el Sr. Puig va contestar que això només era aprovar la iniciativa, que després s'estudiaria i es passaria a les comissions. S'aprovà per unanimitat.

Després es va llegir un decret de la Generalitat anunciant les diades de festa per l'any 1981. A més s'havien d'escollir dues festes locals, i s'acordà que fossin el 9 i 10 de juny considerant que és la Festa Major i que el dilluns ja és festa a la resta de Catalunya.

Seguidament s'aprovaren una sèrie de punts que resumim a continuació:

-Acceptar la subvenció de 500.000 ptes. de la Diputació per arreglar camins veïnals.

-Aprovar la proposta de GESESA per la millora de la red d'aigua, per valor de 324.611 ptes.

-Apujar en un 20 per cent els honoraris del concessionari de la recollida d'escombraries.

-Aprovar la proposta de suplement de crèdit al pressupost ordinari de l'any 1980, amb càrrec al superàvit disponible de 4.641.204 ptes.

-Aprovar el projecte de pressupost extraordinari per la urbanització dels carrers del sector del cementiri i el carrer de la Fred, que estarà en exposició a l'Ajuntament durant 15 dies.

-Aprovar pressupostos per la millora de la red d'aigua als carrers que s'han d'urbanitzar al sector del cementiri.

A continuació la Sra. Serra va llegir una moció en la que deia que havia rebut una carta d'un grup de veïns demanant que l'Ajuntament sol·liciti que es faci un reconeixement mèdic al practicant titular Sr. Lluís Quintana per veure si està en condicions d'exercir el càrrec. Demanà que s'acceptés efectuar la sol·licitud a l'organisme competent. El Sr. Nuell manifestà que entenia que era l'Alcalde com a Cap Local de Sanitat i capdavanter de la tan polèmica Junta Local de Sanitat el qui se n'havia de preocupar i no un grup de veïns. El Sr. Codina digué que oficialment l'Ajuntament encara no sabia res i que per tant no podia fer res. Després de diverses manifestacions de la força que donava la carta i la constatació del secretari de que legalment no hi havia impediment s'aprovà per unanimitat.

Seguidament el grup socialista presentà una moció demanant que la informació dels assumptes municipals arribi amb temps suficient a tots el membres del consistori. S'acordà que la informació referent als plens es tindria tres dies abans i es digué que auant a les permanents no podia ser, ja que hi hauria molts assumptes que no hi podrien entrar.

Seguint amb l'ordre del dia es llegí la resolució del recurs que l'Ajuntament havia dirigit al Ministeri d'Administració Territorial en relació a l'assumpte dels diners a cobrar per l'antic funcionari Joaquim Piella Collell. Es desestimava el recurs i es deia que ara es podia anar a la via "contenciosa administrativa". Van quedar enterats.

Per últim, es va entrar en el punt de prec i preguntes. Els socialistes van demanar com estava l'assumpte dels

contactes amb els promotors de les urbanitzacions i l'Alcalde digué que la contesta es postergava a la propera sessió, ja que el Sr. Viñas, conseller d'urbanisme, que estava ausent, era qui havia d'informar.

Una altra pregunta del mateix grup demanava com quedava la situació del metge titular i l'Alcalde contestà que el nou se li va presentar extraoficialment fa dos mesos. Té 30 dies a partir del 4 de novembre per prendre possessió i que el Sr. Turró encara no ha anat a despedir-se.

Finalment, una tercera pregunta demanava per què hi havia carrers en els quals no funcionaven els llums. El Sr. Puig digué que han de ser els vigilants de nit els qui han d'informar i que se'ls diria que ho fessin.

Col·lectiu de Redacció

SOBRE EL BUTLLETÍ D'INFORMACIÓ MUNICIPAL

Ja ha sortit el núm. 2 del Butlletí d'Informació Municipal que edita l'Ajuntament. Aquest segon número consolida la línia iniciada en el primer.

És un butlletí ben distribuït, que no es fa pesat per llegir-lo. En ocasions, com és el cas de les ressenyes de les sessions, potser massa estricte ja que moltes vegades la petita nota de l'acord no reflexa del tot les postures que hagin pogut agafar cadascun dels consellers. Potser seria interessant comentar d'on venen (tràmits i motius) i on van (passes a seguir i conseqüències) els acords presos, ja que moltes vegades el ciutadà es queda amb les ganes de saber quines repercussions pot tenir una decisió o quines hauria pogut tenir si se'n hagués pres una altra. Es tracta d'un comentari que no vol ser una crítica total, ja que volem manifestar la nostra benvinguda a aquest mitjà d'informació que creiem que és un pas molt important per acostar l'Ajuntament al poble.

Per en Tià

TERME DEL ROURISME

(25 anys per arribar aquí)

Era a finals del mes de novembre de l'any 1911.

El poble sortia d'una gran i desenfrenada lluita política que durava des de molts anys. Una "Unió" dels partits polítics, atirats i amb ànsia per normalitzar l'administració i retornar al poble la perduda i trepitjada justícia, aconseguí en les eleccions municipals del 12 de novembre, tots els llocs a regidors.

El Rourisme era escombrat de la Casa de la Vila.

Faltaven unes hores per entrar de ple a l'any 1912 quan "La Selva", la revista de la Vila, ens donava la seva vesada visita quinzenal. Ella ens diu que: el dia primer de gener i hora de les deu del matí es constituïria el nou Ajuntament i assenyalava els veïns següents: "D. Augusto Moret, D. Clemente Rodas, D. Pedro Bartis, D. Ricardo Casademont, D. Joaquín Masgrau Buxeda y D. José Torrent que con los Sres. Palé, Rissech, Masgrau Calvet, Vicens, Coris, todos ellos de significación anticaciquista y Padrosa de significación rourista, el único, constituirán el nuevo Ayuntamiento".

Un cronista, en un escrit que portava l'anomenada "La Selva" demanava i suplicava al poble que medités serenament la victòria i n'assenyalava un grapat d'idees que eren gairebé un consell.

Aquí va part de l'escrit que el cronista titulà "CIVISME", llegim:

"...nuestra solidaridad electoral nos enseñó el camino; practiquemos unidos sus virtudes; procuremos unidos por el bien común, cual en lo particular procuremos por el nuestro propio en nuestras particulares ocupaciones."

"Respetemos las ideas y tendencias de la colectividad, así en religión como en otros ideales, y se discuta lo bueno y lo mejor para nuestro pueblo para engrandecerlo y ennoblecernos."

"Ayúdenos en nuestra obra las personas rectas, imparciales y de buena voluntad que por sus medios de inteligencia y prestigio sean aptos para llevar su parte en esta noble empresa."

"Fomentemos la Sociedad "La Unión" para la mutua defensa de los intereses, de la tranquilidad de los espíritus; constituyamos un Directorio de personas doctas y de reconocida inteligencia y buena voluntad. Asistamos a las sesiones e intervengamos en los asuntos municipales para con perfecto conocimiento de causas aplaudir lo bueno y censurar lo malo de cuanto se haga en nuestro municipio."

"Sea el Ayuntamiento sin distinción de matiz político, el fiel representante del pueblo para mejorar y ordenar cuanto éste interese como de sus personalidades electas por el pueblo contra el caciquismo, podemos esperar en la seguridad de ver colmados nuestros anhelos del bien."

"Llagosterenses: los que abrigamos en el pecho los sentimientos de amor a la villa que nos vió nacer; los que desde tiempo vivís aquí y por sus afectos hacéis de

ella vuestra segunda patria, retengamos en la memoria estos actos de civismo y practiquemos este programa como el único salvador de nuestra estimada villa."

L'escrit l'havia engendrat un dels metges de la vila Don Manel Martínez de Huete Bori.

Ell, amb son saber de metge havia salvat moltes vides, i llavors amb aquell escrit d'home recte, sencera i de clar cervell, volia prevenir i en tot cas també guarir el poble del dolent mal de la rancúnia.

Jo diria que és una bona recepta, perquè entre altres ingredients, porta molta quantitat de cultura, prosperitat i germanor, cosa que encara que avui escassegin, a tot cor hem de buscar-les si és que volem subsistir.

Gràcies, Doctor Martínez, sabeu que el vostre escrit de fa 69 anys encara es conserva. Recordar és vida, i també es fer revivre un avantpassat.

Coses per Recordar

("La Selva" 15 de desembre del 1911)

Algunes de les preguntes amb càrrec al senyor Jaume Roura Prats —Còpia d'una carta oberta al Molt Il·lustre Senyor Governador Civil de la Província:

"¿Quién se metió en el bolsillo las 5.000 pesetas destinadas a comprar la casa núm. 3 de la plaza del Mercado?" (avui també núm. 3)

"¿De aquellas 12.000 pesetas destinadas para comprar la casa de la Plaza de la Constitución conocida por "Can Pelit" qué se han hecho?" (Avui casa de les Vídues, Plaça de la Llibertat).

"¿Diga cómo se invirtieron en el año 1898 las 53.000 y pico de pesetas recaudadas de aquel reparto extraordinario de más de 56.000 hecho para pagar deudas, no habiéndose pagado nada?"

"..."

El 31 de desembre de l'any 1910 hi havia 102 fanals en tota la vila; llum a càrrec de la Companyia General d'enllumenat per acetilè. Cost anyal 3.000 Ptes. A les vesprades o nits de clara lluna no s'encenien, els altres dies l'il·luminació era d'entrada de fosc al voltant de les 11 de la nit, salvant els dissabtes i els festius.

Administració municipal, any 1912

Alguns pagaments efectuats — Sou anyal:

Al Secretari 2.000 Ptes. — Ajudant de secretari 990 ptes.

Agutzil 1.ª 998 ptes. — Agutzil 2.ª 500 ptes.

Metge titular 385 ptes. — Apotecari Municipal 50 ptes.

Manescal Municipal 400 ptes. — Peó municipal 650 ptes.

Sereno 1.ª 400 ptes. — Sereno 2.ª 400 ptes.

Per netejar la Casa de la Vila 50 ptes.

Subvenció a l'Hospital 400 ptes.

Gratificació a les "Hermanas del Hospital" 100 ptes.

També va pagar-se a Pere Soler per 5 gorres per als empleats municipals, 27 pessetes per totes elles.

L'any 1912 era president del "Casino Llagosterense" en Francesc Roquet i secretari en Josep March.

De noves i de bones

(Còpia de "La Selva" del 30 de juliol del 1911)

"Durant unes obres que s'efectuaren en el carrer de la Victòria, els senyors paletes tenien la frescura de deixar abandonats durant la nit piles de runa, cals, sorra i altres noses que obtruïen completament la vorera, causant en els pacífics vianants caigudes, salts, renecs, etc., etc.

Senyor mestre d'obres ¿Què esperava que sortís la llum o ha perdut les Ordenances Municipals? Si és així passi per la Redacció i li entregarem un exemplar perquè aprengui de memòria els articles 48 i 49. L'esperem."

En temps de lluita política entre els partits corrien aquests renoms o mots:

La cabila - Els cabilenys - En culs - El retranga - El pelut - Rogi el porc - El catau - El marquès d'Albons - Rogi porc - En Jaume - La viudita - Muley

les Santisdiguixi - El pillo - El tramec - El sidi timitreucorós - Simi el vergonyós - Muley el Matarif - Muley chins escanyapit - Zoco vingaelral - Alcazar del Rogi el porc - El cherif Busqueta - Sidi zum zum - Sidi el mico - Muley beu el curanta.

En temps d'eleccions les males llengües fan córrer la mentida. Aquí va una de l'any 1909: "El veïnat de Bruguera es venen el vot i van a votar per un fart de figues seques i pa."

Anècdota real

Arriba de treballar de l'Europa Central un taper, es diu Manel; és bon home de la gresca i xalat. Bebia molta cervesa. Els amics li diuen que beu massa i gasta molt. Ell respon que el beure era el de menys, el que importa és el que estalvio. No t'entnem Manel, li diuen els companys, doncs és molt fàcil allà dalt una cervesa val tres vegades més, doncs com més sovint bec més estalviu.

CARME RIERA

Carme Riera és mallorquina. Es va donar a conèixer dins el món de la literatura amb el llibre "Te deix amor, la mar com a penyora", recull de narracions curtes, de les que "Que hi és n'Angela", va rebre el premi "Ramon Lluïl" 1973. Al 1977 publica "Jo pos per testimoni les gavines" que és una continuació del primer.

Dins aquestes narracions o reculls de contes per a "adults", els protagonistes són sempre personatges "diferents" que algú, acostumat a les definicions fàcils qualificaria d'anormals. Dins cada un d'aquests personatges, crec que podem trobar-hi un aspecte-mirall de cada un de nosaltres, des de la dona desesperada de soletat que busca a través de trucades anònimes comunicar-se amb algú: identificar un temperament, estat d'ànim, amb unes primeres paraules que sempre són de rebutjament; a la dona que busca amb nostàlgia

el primer amor però que, a pesar d'ésser el primer, ha esdevingut el més autèntic i únic.

Darrera cada mot s'hi amaga la poesia, una poesia senzilla sense massa barroquismes. A través de cada paraula sentim la nostàlgia per aquest temps perdut, per cada cosa que se'ns escapà de les mans tràgica, inconscient, irremediament; la soledat de la vellesa, de l'absència d'il·lusions, de la mort; d'aquesta dona invàlida que mira la finestra veient passar la vida al seu voltant i que pensa: "Me deix dur, guiar, conduir, com he fet tota la meva vida... perquè mai i això és un gran avantatge, he hagut, gràcies a Déu, de decidir..."

Els seus personatges són pàlids, tristos, solitaris, plens d'angoixa. Carme Riera no pretén establir lleis de conducta ni finals aleccionadors, sinó que expressa una realitat tal com ella la veu i la sent.

Els finals dels seus contes són moltes vegades inesperats o d'una ambigüetat encantadora.

Aquest any ha rebut el premi "Prudenci Bertrana" amb el llibre "Una primavera per a Domenico Guarini", que sortirà a la venda durant el mes d'abril.

MERCÈ

REFLEXIONS SANITÀRIES

En el darrer número del "butlletí" no hi hagué cap "reflexió", perquè vaig marxar uns dies de vacances. Avui, però, tornem a la "carga".

Tothom que coneix i segueix els actuals plantejaments sanitaris que hi ha a Llagostera, es troba un xic desanimat, desinflat. Hi ha molt per fer, però no es veu com iniciar-ho, per on trencar el foc.

És ben cert, que desitjar un canvi total, una remodelació, o millor dit: una "revolució" a la sanitat local de Llagostera, és quelcom que està en el cap de molts veïns. Caldria però, tenir en compte que la sanitat és un aspecte de la vida de la comunitat, però no l'únic. És a dir, que cal desitjar que el canvi, la "revolució" afecti, no sols a la sanitat, sinó també a tots els altres aspectes de la vida del poble. Si aconseguissim una sanitat local ideal, però mantinguéssim la cultura, la política, l'economia, l'ensenyament, el lleure, etc., a nivells de subdesenvolupament, tindríem un creixement dis-harmònic, i a la llarga estèril.

Hi ha però, fets concrets que no admeten espera:

- Ha dimitit la consellera de sanitat. Quines hauran estat les motivacions reals?
- La llevadora continua dormint a Girona. A qui serveix aquesta llevadora? Quina explicació pot donar al poble l'Ajuntament que permet aquesta incoherència?
- Fa tres mesos que l'Ajuntament no ha reunit als tècnics sanitaris, tal com entre tots ho vàrem decidir (menys el metge lliure que no hi va voler assistir la primera vegada a fi de no trobar-se violent amb la resta de l'equip sanitari de Llagostera).
- El Consultori Municipal està inacabat, incomplet. Hi falta pintura, materials, mobles, etc. Sembla que hi ha algú interessat en què no rutlli com es mereix el poble?
- A Llagostera falten més tècnics sanitaris, farmàcia, etc., però res es fa perquè això es solucioni.
- Ha estat nomenat practicant-títular una persona que sembla estar incapacitada per desenvolupar amb profit la seva professió. Ha calgut recollir firmes de veïns, perquè l'Ajuntament es prengui "la molèstia" de clarificar la qüestió.
- S'acosta un altre canvi de metge. En onze mesos a Llagostera hauran passat consulta, cinc metges diferents. Tot un rècord, local, comarcal i potser nacional!
- El batlle vol ressucitar el mort del "Consejo Local de Sanidad".
- L'entorn de Llagostera continua degradant-se.

És clar que a Llagostera, i en aquests últims temps, hi ha hagut una regressió en qüestions de sanitat; anem endarrera.

Però, com ens cal afrontar tot això?

De primer, ens cal tenir un esperit crític envers aquests fets. Hem de cercar les motivacions o causes. Ens cal anar al fons de tots i cada un dels fets. Cal criticar a nivell personal, i també a nivell de grup. L'anàlisi crític ens descobrirà la realitat en profunditat.

De segon, ens cal tenir un sentiment d'il·lusió, de certesa que tot això pot hi ha de canviar. Entre tots ho podem aconseguir. El canvi, o millor dit: la "revolució" beneficiarà a la majoria i perjudicarà els interessos de "certes persones" manipuladores de la sanitat local. Ens cal ésser optimistes.

De tercer, cal donar opinions sobre tot afer sanitari de Llagostera, denunciar les falles, donar a conèixer les incoherències, les manipulacions, les opressions sanitàries que patim. Ens cal anar als estaments oficials, no a pildolar almoines, sinó a exigir el que és nostre: una sanitat local al servei del poble de Llagostera.

Jo, us hi convido a tots.

Jordi Turró Goula, metge

Llagostera, novembre del 1980

A UNS ULLS ESTIMATS

P O E S I A

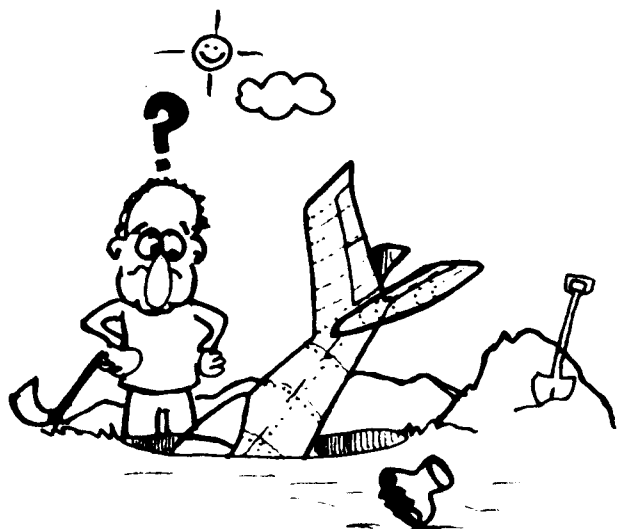
Més dolços no podeu ser,
jo vos vinc sols a pregar
que em torneu a mirar
per renovar mon plaer.

Amb vosaltres sóc sortós
ulls que em mireu tan de ple
jo diria que amb l'amor
que he somniat bo i despert.

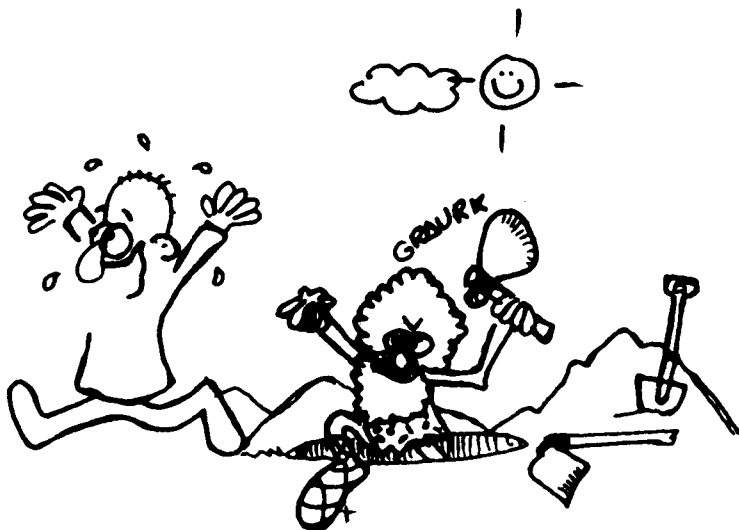
Ulls ditxosos que em parreu
aquest llenguatge seré
que jo l'entenc sens paraules...
que hi tinc esperança i fe.

Deixeu que sempre vos miri
ja que d'ells sento un gran bé
i aplaquen el meu deliri...
agraint vostra mercè.

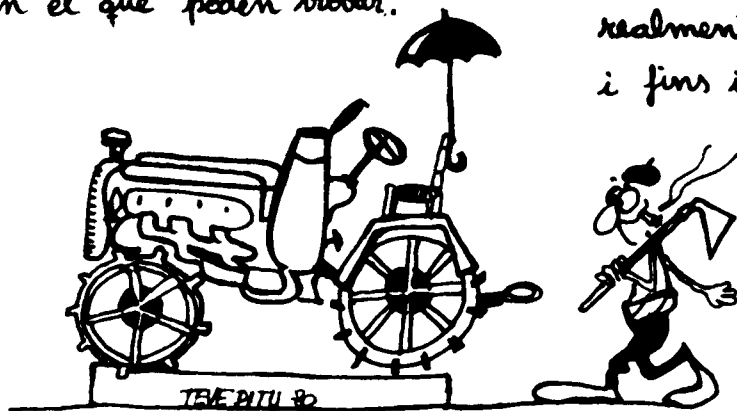
Josep Calvet

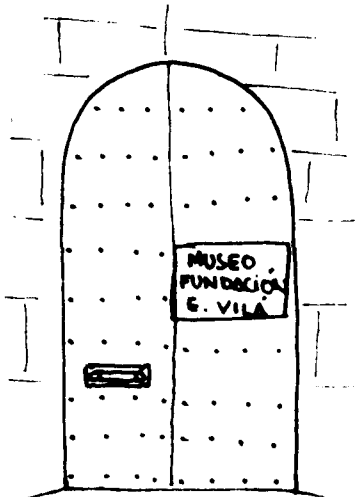
- Quan els arqueòlegs van a excavar
mai no saben el que poden trobar.

- Allí hi troben antiguitats
realment interessants,
i fins i tot impressionants.

- Els pagesos amb la cultura també volen col·laborar,
i així el seu museu intenten crear.

- Al "Museu Vilà" hi ha molta qualitat,
però també està molt poc visitat.

La gent amb molta vista,
fa de col·leccionista.

INTRODUCCIÓ MUSEUS

Hem tractat en aquest número d'analitzar breument la situació dels Museus (actuals o futurs) a Llagostera. També insistir en la importància que té per la col·lectivitat llagosterenca el recobrar i guardar la història de la nostra vila, així com totes les formes d'art que puguin brollar de la mateixa.

Tristement la "relació museística" a fer, no és pas massa llarga. Tant sols contem amb el Museu de la Fundació Vilà, de propietat privada, a on no hi manquen obres de gran vàlua artística. A fi de conèixer l'obra de l'Emili Vilà, hem dialogat amb la propietària Clara Bussot, qui té cura de la mateixa. Publiquem també una col·laboració de l'Enric Marquès, artista pintor, sobre l'Emili i la seva obra.

Hem tingut un canvi d'impressions amb el Conseller Delegat de Cultura, Josep Puig Rodó, perquè ens parlés de diversos aspectes de la vida cultural local i de la situació actual de la Casa de les Vídues. Aquesta "gran obra" almenys per la quantitat de milions que conjuntament la Diputació i l'Ajuntament hi inverteixen, però això sí, sota la direcció dels "Provincials"; pel que no podem deixar d'exclamar-nos al veure que una vegada més se'ns diu que el poble decidirà el seu destí, quan tot ja està lligat i ben lligat.

Respecte al Museu d'Agricultura i Costums, del què vam poder apreciar la seva exposició durant la Festa Major, parlarem amb l'Emili Pons, en Josep Blanch i en Jaume Romo, membres de la Junta. Per ara el principal problema és aconseguir un local adequat.

Fem unes anotacions sobre les troballes arqueològiques i el Centre d'Estudis de Llagostera, així com l'aportació d'un document que dóna molts interrogants sobre la Casa de les Vídues.

Per últim voldríem fer referència als petits museus que molts tenim a casa, juntament amb la temença per la sort que pot tenir tot allò recollit. Potser és en el camp de l'arqueologia i la minerologia on més s'ha treballat per iniciativa pròpia i on ja és molt notable el què s'ha aconseguit. Seria interessant que el poble conegués aquests treballs i els seus fruits, els quals ens ajuden a retrobar els nostres passos com a comunitat a través del temps en un indret geogràfic determinat. Veritablement és temptadora la idea d'un Museu articular i actiu a on poguessim aprendre sobre la nostra història al mateix temps que es treballés per a conèixer-la millor.

COL·LECTIU DE REDACCIÓ

MUSEU D'AGRICULTURA I COSTUMS

Durant la passada Festa Major va tenir lloc en el Passeig Romeu, la primera exposició al públic del futur Museu Agrícola i de Costums de Llagostera. La finalitat del mateix és recuperar les eines i utilitats de pagès i potser tant o més el nom de les mateixes, també tot el que pugui abarcar l'àmbit de costums com de la indústria del suro, eines de baster, d'esperdanyer, màquines construïdes a Llagostera, i, en resum, totes les diferents arts artesanals. El principal propulsor és l'Emili Pons Serarols. Actualment ja hi ha formada una junta, que ha estat acceptada per l'Ajuntament. Els components són:

President:	Emili Pons
Sots-President:	Francesc Vergés
Tresorer:	Joaquim Llinàs
Secretari:	Josep Blanch
Vocals:	Jaume Romo, Josep Planella, Josep López, Delfi Oliver, Miquel Llinàs i Marcel Navarro.

Després de l'exposició de la Festa Major sembla com si l'assumpte hagués restat parat, per això hem dialogat amb alguns membres de la Junta per què ens expliquin com està el Museu d'Agricultura i Costums:

--Què ens podeu dir de la Festa Major?

L'exposició va ésser molt concorreguda; hi havia gent de totes les edats, però ens va sorprendre la gran assistència de gent jove, que preguntava el perquè servien moltes coses. Es a dir que pràcticament tota la gent de menys de quaranta anys, desconeixia l'ús i el nom de les eines exposades i també, per exemple, que el motor "Pau Jacob", s'hagués construït a Llagostera.

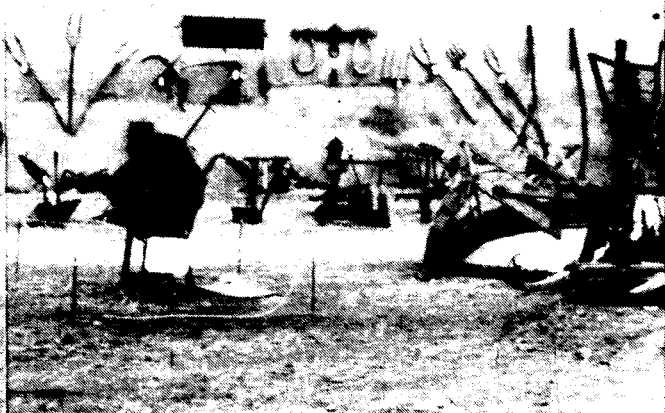
--Quanta gent va visitar l'exposició?

Calculem unes quatre mil persones. El diumenge va ésser gent del poble i forasters de casualitat, però al segon dia va ésser molt nombrosa la presència de gent de fora que ja havien sentit parlar del Museu.

--Com es van aconseguir els parells?

Anem preguntant per les cases de pagès si tenen eines utilitats antics que no facin servir. Ara, una vegada coneguda l'idea se'ns han fet diversos oferiments, i en especial aquells dies de la Festa. Pràcticament la totalitat del recollit és del nostre poble, però cas de conseguir un local adequat podríem rebre donacions d'altres pobles.

--Així podem dir que el principal obstacle per anar endavant, és el tenir local?

Indudablement sí. Hem estat pensant en uns quants, però en aquest sentit depenem totalment de les decisions que pugui prendre l'Ajuntament al respecte; cal dir que estem contents de la bona disposició d'aquest envers nosaltres.

—Quan a la col·laboració econòmica de l'Ajuntament?

Hem presentat les factures de les despeses de la Festa, i sembla que ha estat tot correcte.

—Arran d'una conversa amb el Conseller Delegat de Cultura, Sr. Josep Puig Rodó, va anomenar la casa del carrer Alt de Girona — propietat de l'Ajuntament — com a possible Museu d'Agricultura i Costums, i d'Arqueologia...

Pensem que amb els utilitatges que ja tenim actualment és massa petit.

—Heu tingut contactes amb persones que portin Museus d'aquest tipus en altres pobles?

Sí, hem parlat amb gent de Torroella de Fluvià (Girona), Castellbisbal (Barcelona) i Joanedes (Lleida), però són Museus que tenen poc material i encara petit.

Nosaltres pensem que a Llagostera, podem fer un Museu únic a Catalunya, i això depèn essencialment de tenir un lloc per a poder-ho exposar.

Fem un resum de les principals eines que ja tenim: Eines de carboner, llum d'oli, xerracs, destrals, taïants, magall (a), jous, rastells, forques, garbells, cartar, equip segador de muntanya, dalla, talladora, rascles, pelador de canyes, eina de baster, mola d'aigua, diverses eines de taper, botes, arades, premsa, cabadora i camató. Motor Jacob, segadora, màquina arrancar patates, màquina de batre, tractor Forson, arada doble, etc.

—I per acabar quins són els projectes immediats?

Abans volem agrair tothom qui ha col·laborat desinteressadament en la cessió dels objectes. Ara començarem a treballar per la propera Festa Major.

XERRADA AMB EL CONSELLER DE CULTURA

Hem parlat amb el Conseller de Cultura, Josep Puig Rodó, perquè ens informés sobre diferents aspectes de la situació cultural llagosterenca i en concret del referent a Museus.

Comencem el diàleg amb l'arqueologia, i ens diu que no té cap confirmació —suposem oficial— sobre les troballes d'arqueologia, encara que s'ha parlat alguna vegada de la possibilitat de portar-ho conjuntament amb les eines d'Agricultura a la casa del carrer Alt de Girona.

Respecte a les activitats culturals, parlarem sobre diverses possibilitats i cal potser remarcar aquesta paraula, perquè és força probable que restin amb això: "possibilitats". —Què indueix a parlar en aquests termes? —Doncs bé, que hi ha una falta d'interès i treball per part de tots. Per això és millor parlar dels projectes que poden ésser realitat. Per exemple, un curset de català que es portarà a terme aquest hivern. Fer-ho d'unes actuacions teatrals per a mainada ja és més arriscat. Aquestes representacions estarien coordinades a través de "Rialles" pels representants de cultura, però caldria un grup (amb entitat pròpia o no) que estés disposat a relacionar-se amb la mainada i assumir el paper de "complement" (és tant sols una manera de dir-ho).

Pensant amb Museus, sortírem a parlar de la Casa de les Vídues, encara que pel que veiérem fou erròniament, doncs el tant sentit rumor de la Casa de les Vídues com a Museu no té cap fonament en l'actualitat, doncs aquesta sembla que anirà distribuïda així: El tercer pis se l'ha pensat dedicar a l'ensenyament de pintura i ceràmica per a infants; de fet les instal·lacions d'aigua, piques, etc., han estat estudiades per aquest fi. En el segon, hi hauria la sala d'exposicions i conferències i en el primer la Biblioteca Municipal, però en definitiva ens va dir que es farà allò que el poble vulgui.

Sembla ésser que la propera Festa Major, l'estructura estarà ja acabada, però tot i així, caldrà l'iniciativa necessària perquè no hagi estat una obra en va.

S'obren aquí interrogants de on anirà el Museu d'Agricultura i Costums, car les eines no poden restar sempre al local del Sr. Codina, on actualment es guarden. El Sr. Puig ens digué que s'havia pensat amb la casa del carrer Alt de Girona que l'Ajuntament té en propietat. El què és cert, és que la casa va ésser reconstruïda per l'últim Consistori i es troba en bones condicions. No podem desapropiar-la! Com hem dit abans, una altre hipòtesi entre moltes, seria la d'un Museu d'Arqueologia. etc.

"MUSEU VILÀ O FUNDACIÓ VILÀ DE LLAGOSTERA"

El pintor Emili Vilà va néixer a Llagostera el 5 d'octubre del 1887. Va viure a París des del 1905 al 1965 en què tornà a Llagostera. Tant en Vilà com Modigliani arriben a París a principis de segle, en el temps de l'època rosa de Picasso, el París de la primera postguerra mundial i els feliços anys vint, a ritme de jazz i charleston. Degut a aquesta coincidència durant molts anys a París amb en Modigliani, té alguns dels seus quadres en propietat.

A Llagostera es començaren a fer les obres del Museu els anys 1965-66-67. Acabaren el 24 de juliol del 1967.

La seva obra consta d'uns 4.000 ó 5.000 quadres (segons la propietària).

La casa-museu està dotada d'un centre per a l'estudi de la pintura semblant al del Louvre de París: "L'Institut d'Investigacions Artístiques"; una considerable biblioteca, un arxiu sobre els diferents aconteixements polítics i socials durant quaranta anys de la seva vida, una immensa quantitat de negatius fets per ell mateix d'actrius de l'època, revistes i diaris, tres laboratoris, un ultra-microscopi rayos X (actualment inexistent), un estudi de fotografia i un altre de cinema 16 mm. (inexistent), i també unes memòries inèdites.

La seva obra pictòrica es pot classificar amb tres èpoques:

La primera que va des del 1905 al 1935 en què predominen els cartells i retrats d'actrius. Els motius dels seus cartells van des de l'anunci del sabó "Palmolive", la casa Cutex, la productora de pel·lícules "Pathé" (quan la projecció de pel·lícules es feia en les fires com qualsevol atracció de saltimbanquis), previsió de la tuberculosi...

Els retrats d'actrius estan fets amb colors forts, estridents, i ens mostra un univers irreal i màgic, colors molt diferenciats, les postures de les seves models són hieràtiques, fotogràfiques.

En els retrats de personatges de l'època emplea colors molt foscos. Entre els seus retrats més coneguts hi ha el de: Fernandel, Jean Gavin, Salvador de Madariaga, Cambó, Petain...

Destaca més com a cartellista que com a retratista, els seus cartells estan situats entre el Modernisme i el "Art Decó", les línies ondulants acaben perdent-se a l'horitzó. Va rebre premis importants dins aquesta modalitat.

Segona època, data aproximadament del 1935 al 1945, es dedicà principalment al paisatge "marines". Els colors que utilitza són molt definits, línies concretes divisòries de cada color, els reflexes dins l'aigua, de les seves marines són taques uniformes.

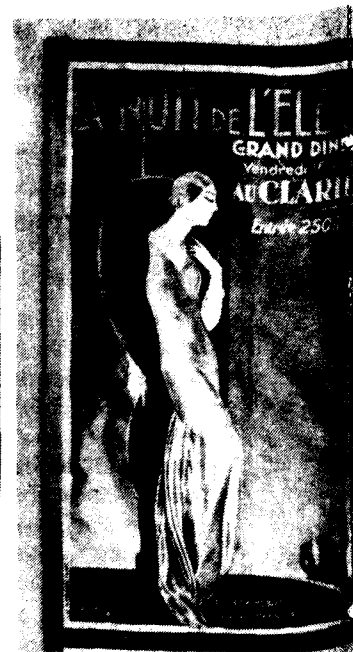
Tercera època, del 1945 al 1965. Realisme, els seus models soeln ésser gitanos, colors pàlids, desdibuixats, predomini d'ocres, blau-cels i marrons (color sèpia), molts de dibuixos fets a carbó i "llapis sanguina".

A part, la seva col·lecció particular consta d'un Velázquez, Goya, Degas, Renoir, un autoretrat (l'únic conegut-) de Toulouse-Lautrec i els Modiglianis ja esmentats.

La seva casa es convertí en museu el 24 de juliol del 1967 i el 28 de desembre del mateix any va morir.

COL·LECTIU DE REDACCIÓ

EMILI Un llagoster

VILÀ : enc il·lustre

EMILI VILÀ, UNA FIGURA EN PERILL

Qualsevol persona que passa per Llagostera queda sorpresa per la majestuosa silueta de l'església i dels pocs elements que queden de l'important nucli medieval i, un xic més avall, per l'ostentosa retolació que anuncia la Fundació-Museu Emili Vilà i els seus "modiglianis".

De què es tracta? Et pregunten sovint la gent encuriosida que no és de Llagostera.

Al voltant del Museu Emili Vilà s'hi ha teixit tota una llegenda, justificada en uns casos, injustificada en d'altres. El més important de la qüestió, la sola cosa que mereix ser subratllada i considerada com a tal, és a dir, la figura i la importància real de l'obra d'aquest cosmopolita i prolífic artista llagosterenc, ha quedat desdibuixada i corre el perill de dispersió —física i biogràfica— embolcallada per una cortina de fum d'anècdotes i de negligència —privada i pública—, a la qual és probable que el propi pintor involuntàriament hi contribuís, en part, i per la resta, el pas del temps i l'oportunisme mercantil de via estreta de les persones que tenen el seu patrimoni a les seves mans hi col·laborin, sense tenir-ne clara consciència ni tota la responsabilitat.

M'explico. No és en aquest poc espai de què dispenso, ni la meua intenció, l'ocasió de fer un estudi de la vida i de l'obra d'Emili Vilà (1887-1967). Aproximació d'altra banda, i aquest ja és un greu handicap, que mai ningú no ha establert de manera més o menys rigorosa i científica. Manquen estudis seriosos que situïn l'obra d'E. Vilà en el context artístic europeu i català. No creiem, de cap de les maneres, que l'actual política "museística" que es practica a la Fundació sigui mínimament constructiva. És alarmant veure com es forneixen llistes de preus de la majoria de les obres exposades, en els amplis locals, als visitants —nacionals i estrangers— que es dignen enfilelar-se pels carrers de Llagostera, atrets per les esmentades retolacions; que es comercialitzi, a tant la peça, la ingent quantitat de dibuixos, carbons, pastells i "gouaches", que constitueixen, tal vegada, la més sucosa i suggestiva part de la producció vilaniana, emmarcada en la decadentista picantor erotitzada de l'esperit parnassià d'entreguerres i que confirma la indubtable habilitat de gran dibuixant i cartellista eficaç i precursor que fou Emili Vilà; que hom s'assabenti que, darrerament, es liquidin, a preu infim a més a més, la quantiosa col·lecció de plaques fotogràfiques originals de les quals Emili Vilà n'era autor, sense haver-ne fet, com a mínim, un estudi aprofundit, unes indispensables còpies, unes exposicions —excepció de la recent a la Fundació Joan Miró de Barcelona— per a divulgar aquest aspecte quasi inèdit d'en Vilà, que completa singularment la seva ja complexa figura de pintor simbolista, retratista, paisatgista, costumista, de dibuixant, d'interessantíssim cartellista, de fotògraf, de col·leccionista.

La llarga estada d'Emili Vilà a França el tallà, en certa forma, dels ambients autòctons. El cas no és pas únic, d'artistes d'aquí que han treballat essencialment a fora, però en un moment donat, s'ha trobat la manera de "recuperar-los", enriquint, en definitiva, la globalitat de la nostra cultura contemporània. Encara que fos per un tret del seu caràcter, Emili Vilà, en el període en què treballà al seu refugi de S'Agaró, freqüentà poc el món artístic català de l'època. Eren els conflictius anys de la post-guerra, no volem pas dir amb això que Emili Vilà fos un exemple d'artista no conformista, diversos símptomes indicarien precisament el contrari, però sí que s'aplicà a fer una cosa significativa: instal·lar el seu patrimoni en el Casal-Museu de Llagostera.

Els esdeveniments posteriors a la seva mort, les previsions testamentàries que podia haver fet, de les quals se'n deriva la situació en què es troba actualment el seu llegat, segurament que tenia tota la llibertat de disposar-les a seu caient. Un ajuntament local, per no parlar d'altres organismes de més empenta, podia haver intentat "negociar" quelcom perquè almenys una part de la seva obra passés a ser patrimoni col·lectiu. És veritat que sota el franquisme aquestes "preocupacions" no eren corrents.

Tot i tenint en compte l'enorme inèrcia local, penssem que un dia o altre Llagostera haurà d'afrontar positivament la qüestió del potencial museu d'art, prehistòric i contemporani, que té pendent. Alguns factors són reunits, pintors de la talla de mossèn Gelabert, d'Emili Vilà, d'altres que sortosament encara viuen, com Pere Mayol, són o han treballat a Llagostera. Aquesta coincidència exigeix que hi puguin ser representats i visibles. És una parcel·la important de la cultura del nostre país i pot esdevenir un legítim orgull per als llagosterencs. Els responsables tenen la paraula abans que sigui massa tard, que les obres d'aquests artistes que hem esmentat i d'altres que lògicament s'hi afegirien, siguin introbables, inabordables o perdudes en la pitjor de les foscor: la de la ignorància i de l'oblit.

Enric Marqués

"Dama de Sant Llorenç"

Antiga casa anomenada "La quadra d'en Ribes"

LES TROBALLES ARQUEOLOGIQUEQUES DE LLAGOSTERA

L'iniciador de l'afició a l'arqueologia a Llagostera el trobem en Mn. Gelabert. Encara que quan veritablement es consolida al nostre poble com autèntic capdavanter en troballes, és a partir de l'època dels seixanta: Es troba el jaciment de "Can Crispins" de l'Epi-Paleolític. El forn de "Cal Xerric". L'església vella de "Can Noguera" (visigòtica)... i els poblats ibèrics de Maiena, Sant Llorenç (Plaça Balladora), Can Pere Pere, Pocafarina, i troballes a Tranquinell, Can Nadal... L'origen d'aquests poblats sembla que data dels segles II i III avans de Crist.

Els darrers descobriments que coneixem han estat del sector del Puig de les Cadiretes, de dos menhirs, dos dolmens i una cova d'enterrament amb galeria. Ara, cal tenir en compte que són dins el terme de Tossa de Mar.

Va ésser al 1967, arrel del descobriment del poblant de Maiena, quan es va crear el "Centre d'Estudis de Llagostera". La Junta estava formada per:

President: Pompeyo Pascual Coris
Sots-President: Josep Calvet Amat
Tresorer: Esteve Fa Tolsanes
Interventor: Josep Albà Matamala
Vocal I: Narcís Vert Llagostera
Vocal II: Francesc Vergés Suriñach
Secretari: Josep Vilà Arola

Sembla que per disparitat de criteris (en realitat hi ha diferents versions sobre els fets) a l'any 1969 es va acabar el cobrament de quotes dels socis del "Centre d'Estudis" i no s'ha parlat mai més de res. Cosa que caldria aclarir d'una vegada, car oficialment aquesta entitat encara existeix (registre del Govern Civil).

De fet l'esmentat organisme havia demanat la "Casa de les Vídues" com a possible Museu, i tenim un document del Consistori de l'època, en el que es manifesta que es faran els tràmits necessaris per obtenir la cessió de la Casa.

Els descobriments arqueològics a Llagostera, són realment importants i probablement han tingut més ressó i han estat més valorats pels forasters que per nosaltres mateixos. Creiem, que és hora, a qui pertocui per raons

socials i col·lectives, prengui consciència de la irreversible necessitat que hi ha de què la història que s'ha aconseguit recuperar dels nostres avantpassats no quedi en racons perduts de cases particulars, amb el perill de tornar-se a enterrar...

COL·LECTIU DE REDACCIÓ

DOCUMENT

AYUNTAMIENTO DE LLAGOSTERA

(GERONA)

NUM. 10

Este Ayuntamiento, en sesión de Pleno celebrada el día 4 de los corrientes, adoptó el siguiente acuerdo:

"Se dió cuenta del informe de la Comisión de Educación sobre el interés que tenía el Centro de Estudios Arqueológicos Llagosterense, de que el Ayuntamiento les cediera el edificio en estado de ruinas denominado "Casa de las Viudas", sito en la Plaza 18 de Julio nº 1, para reconstruirlo por su cuenta y acondicionarlo como museo arqueológico."

Se debatió el asunto, aceptándose por unanimidad la sugerencia del expresado Centro de Estudios Arqueológicos por considerarla muy beneficiosa para la población de Llagostera; si bien, por tratarse de un edificio que, aunque en ruinas, está clasificado como Monumento Histórico Artístico Nacional y bajo la protección de la Dirección General de Bellas Artes, se harán los trámites necesarios para que pueda llevarse a efecto la cesión solicitada."

No que me place notificar a Vd. para su conocimiento y efectos. Dios le guarde.

Llagostera, 11 de agosto de 1971.

El Alcalde,

Dr. Presidente del Centro de Estudios Arqueológicos de

LLAGOSTERA

TEMES LOCALS

OCTUBRE CULTURAL 1980

Des d'aquestes ratlles no farem pas una crítica del que podia o no podia haver estat el "Octubre Cultural 1980 a Llagostera", només ens limitarem a dir el que ha estat i quin nivell de participació hi ha hagut.

Per començar direm que l'únic acte al que hi va haver-hi una gran participació de gent va ésser el dia de la representació de "La Pepa Maca" doncs el local del cinema del Casino va quedar ple, i després el dia en què es va passar la pel·lícula "El gran Dictador" de Charles Chaplin, per el demés el número d'assistents va ésser molt baix, com per exemple el dia del concert de la Polifònica de Girona, on només hi havia unes 70 persones, o el dia de la conferència sobre els problemes de les drogues, que potser no varen arribar a 70 els assistents, amb un nivell de participació en el tema molt baix, sense que ningú fes cap pregunta sobre el tema i sense cap mena de participació per ajudar al conferenciant.

Els altres actes que es varen realitzar tots varen anar passant "sense pena ni glòria", a part de les coses podem dir més popular com les sardanes a la plaça o l'arribada del "Globus Rodamon" on la gent si que hi va acudir.

El què no sabem és perquè es va suprimir el ball de carrer que estava programat pel dia 31 d'octubre com a cloenda d'aquestes jornades, encara que suposem va ésser pel mal temps i la fred, però creiem que es podia haver intentat buscar un local tancat per poder-ho fer, o al menys canviar-ho per alguna altra activitat.

En resum aquest més d'octubre Cultural 1980 a Llagostera, ha passat tal com deíem abans "sense pena ni glòria", esperem que si algun altre any es pot aconseguir fer un programa d'activitats tant dens i tant complert com el d'enguany tingui més èxit i més assistència de públic. Pel demés només ens resta felicitar als organitzadors i a tots els col·laboradors.

Diumenge dia 9 de novembre del 1980 - 1.ª Pujada T.T. a Can Vidal.

Malgrat el mal temps, molta pluja i fred, es va celebrar el propassat dia 9 de novembre la primera pujada T.T. cronometrada a Can Vidal, organitzada pel recentment creat Moto Club Llagostera. Malgrat, com deíem, el temps, es pot dir que la prova va ésser un èxit tant per la participació de motoristes de molts pobles dels voltants i fins hi tot de diferents llocs de la província de Barcelona, com pel públic que hi havia a presenciar-ho, que havien de soportar una pluja i un vent molt forts.

El terreny on es varen celebrar les diferents proves, eliminatòries per categories, estava completament ple de fang, el que va fer que les proves fossin més espectaculars degut a les patinades i reliscades de les motos, amb alguna caiguda força espectacular, però sense conseqüències.

A continuació fem un resum dels guanyadors de cada categoria i els guanyadors locals:

250 cc.

1.er Jordi Deulofeu
2.on Toni Joanals
3.er Josep Font

125 cc.

1.er Pere Maradon
2.on Pere Rodríguez
3.er Lluís Mallorquí

74 cc.

1.er Xavier Gabarron
2.on Josep Lloveras
3.er Joan Valls

Locals

1.er 250 cc. Eduard Ramos
1.er 125 cc. Lluís Vert
1.er 74 cc. Xavier Gabarron

És de destacar la perfecta organització que va haver-hi en tot el transcurs de la prova, que a pesar del poc temps que fa que existeix el Moto Club Llagostera va donar mostres de tenir una gran cura en tot els aspectes de l'organització. (Ambulància, Àrbitre, etc.).

És molt positiu que s'hagi pogut crear un Moto Club en aquest poble, ja que hi ha molts de joves que tenen afició a la moto, i d'aquesta manera tots units en un club es podran ajudar i anar fent proves com la que varem poder presenciar el propassat dia 9 de novembre.

Com anècdota podem esmentar la col·laboració de dos radioaficionats com a controls d'entrada i sortida, així com la col·laboració de moltes cases comercials i botigues del poble que varen donar els trofeigs per als guanyadors.

CONCURS DE DIBUIX DEL PUB "BLACK CAT"

En Sebastià Padilla, ens participa la propera obertura d'un Bar Pub, al carrer Alt de Girona. Al mateix temps l'organització d'un Concurs de Dibuix per a escollir un anagrama (símbol) pel Pub, que es dirà "BLACK CAT".

—Aquest dibuix té de tenir a més de les lletres "BLACK CAT" i LLAGOSTERA, un gat negre, una finestra i la lluna.

—Pot participar-hi tothom, i el dibuix ha d'ésser amb tinta xina a blanc i negre.

—El premi no pot quedar dessert, i tots els dibuixos concursants es passaran amb diapositives.

—El premi serà de 25.000 Ptes. (Vint-i-cinc mil pessetes)

No obstant, en Sebastià ens diu que sortiran programes més detallats, amb mides, plaç d'entrega, etc.

SECCIO INFANTIL

Hem anat amb els nens dels dos Col·legis, perquè parlin sobre la influència que té sobre ells la televisió i que pensen del medi. No hi ha dubte que les respostes no tenen pèrdua.

... Si no fos perquè ens ho traguem tot, les persones serien el doble d'intel·ligents.

EDUARD 6è EGB

Doncs jo crec que és com una diversió, però que no ens fa bé, ja que hi ha programes que no hauríem de veure doncs ens perjudiquen i ens fan aprendre coses molt lletges, com robar, drogar-se, etc.

TERESA 7è EGB

Jo penso que la televisió és una cosa molt bonica, però a vegades hi ha coses molt dolentes perquè somnies tota la nit.

JOAN 2on EGB

A vegades a mi no m'agrada mirar-la perquè les coses dolentes que passen en el món (assassinats, "secuestros") no m'agrada saber-les.

ALICIA 7è EGB

La televisió abans no hi era i la gent passava sense, però ara ja l'han inventada i no podem passar sense ella encara que ho intentem moltes vegades.

ANONIM 8è EGB

Es un mitjà de comunicació en el qual el 51% dels programes no valen res, només ens ensenyen a fer disbarats. (...) La televisió porta miopia i càncer amb el seu continu sortir d'electrons.

7è EGB

Que és un destorb. Però, bé, si l'han fet. ..., cadescú hauria de mirar el seu tema, però no ho fan. Els pares deixen veure les pel·lícules i això és el que deixa dèbil al seu fill. Moltíssimes mares es pregunten per què ploren a mitjanit: per la por de les pel·lícules. Aquest és el problema.

ANGEL 4art EGB

Per a mi, és un gran mitjà d'entreteniment i d'informació, però crec que la programació es bastant deficient, però és clar com que no hi ha res més. ...

JORDI 8è EGB

Que es una cosa que me gusta mucho, salen muchas cosas bonitas pero estropea la vista. Por esto no se puede mirar mucho. ¡Quién sabe si alguna vez alguien se queda ciego! supongo que a alguien le ha pasado pero ya a mi me parece que no se puede mirar tanto. ...

MARTA 4º EBG

Jo opino que tindria que fer més coses dels nens i nenes, per exemple "amb ocho basta" no el tenien que haver tret i fer més dibuixos, perquè ara la Caponata és de 3 a 5 anys i als de 6 a 11 anys nos els agrada la Caponata. Jo no dic que la treguin sinó que haurien de fer una cosa pels nens i nenes de 6 a 11 anys. ...

ISABEL 5è EGB

Jo penso que va molt malament per la vista. Es maco veure-la però a mi no m'agrada molt. A mi no m'importa si és maco o si és lleig, el que a mi m'importa de la TV. és que no em destrossi la vista i m'hagin de posar ulleres. Que lletja és la televisió.

JESUS 3er EGB

En primer lloc és un aparell per gastar diners. A vegades fan algunes coses maques (poques). Es un mitjà d'informació (és amb l'única cosa que es pot perdre una mica el temps).

LLUIS 8è EGB

Només hauríem d'estar davant del televisor una hora o menys, perquè hi ha nens que es posen davant del televisor i es queden allà "patitiesos" (...). Jo si fos una mare, als meus fills només els deixaria veure la tele una hora. ...

MONTSE 6è EGB

La televisió és una cosa molt bonica. A la televisió hi surten molts programes en castellà i molt pocs en català. A mi m'agrada molt però m'agradaria molt més si els programes fossin quasi tots en català.

MONTSE 5è EGB

A mi m'agrada molt perquè fan els pallassos i coses de riure.

MIQUEL 2on EGB

(. . .) Les coses maques de la televisió les fan quan nosaltres som a col·legi o a la segona cadena que no funciona.

Ma ANGELS 7è EGB

(. . .) Pels nens més grans haurien de realitzar algun tipus de programa que consistís en quelcom infantil, fantàstic i amb una mica de realisme.

En els temps antics les coses de pel·lícules eren molt més divertides que ara, perquè abans ho feien sense parlar.

CARME 6è EGB

(. . .) No haurien de fer mai futbol perquè és una beneiteria perseguir una pilota.

MARGARIDA 5è EGB

Es una mena d'aparell que gasta la vista, el cervell i la butxaca. Els diners d'aquest televisor i els seus programes (alguns) es podrien fer servir per arreglar aquest desastrós món.

GERMA 8è EGB

L'home està actualment bastant afeccionat a la televisió, però abans no hi havia televisions i l'home també vivia, no? Això no vol dir que la televisió sobri, perquè a vegades fa favor (. . .)

7è EGB

No m'agraden les coses que fan. No ens ensenyen gaires coses i a més a més ens fan distreure de les tasques de l'escola.

2on EGB

Es bona i ensenya una mica, i són dibuixos millor per a mi, perquè m'agraden i fan una mica de riure i disfruit com un boig.

JOAN 3er EGB

A mi m'agrada la televisió. A vegades penso coses de la televisió. Quan estic dormint, penso que surto a la televisió.

MONICA 2on EGB

Per a mi es una cosa no massa útil en aquests temps, ni massa bona. Perquè hi ha gent que se senta davant de la televisió i es passa hores allà davant sense fer res. I que s'afanyin a fer una televisió en català.

JOAN 7è EGB

A mi m'agrada molt i mai canviaré d'opinió

FRANCESC 4art EGB

Es un aparell que et distreu quan no saps que fer, però algunes vegades et distreu massa i no fas el que hauries de fer.

PILAR 8è EGB

La televisió és un aparell que serveix per veure o escoltar les coses que diuen. (. . .) el que va inventar la televisió degué ser molt famós. . .

Ma ANGELS 3èr

Jo opino que la televisió és el desacord de la família ja que quan la tele està engegada no es pot dir res i les famílies no poden parlar.

EMILI 8è EGB

(. . .) Opino que en los tiempos antiguos, digásemos pasados, hacían cosas para pequeños i ahora hacen cosas de desnudaciones y es una cosa muy mal hecha.

MARGARIDA 6è EGB

Es un mitjà de comunicació força correcte, ja que a tots els hi plau perquè hi troben programes per a tots els gustos, per a petits i grans. . .

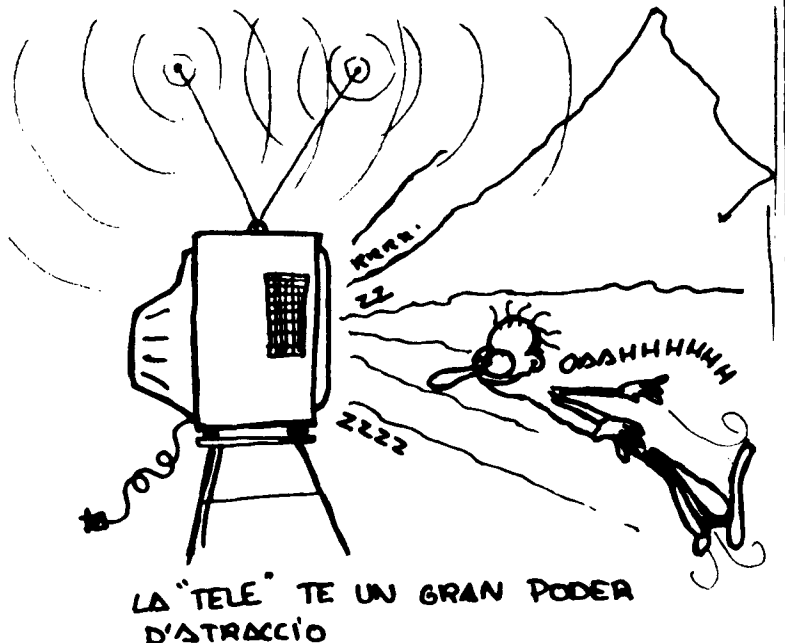
JULIA 7è EGB

. . . els vespres quan arribo a casa no puc xerrar amb la família, sempre tinc que callar, tot per la televisió. Tota la família està embobada mirant la televisió.

4art EGB

. . . La gent es queixa de que fan alguns programes pornogràfics però. . . jo dic que quan en una pel·lícula veuen dos rombos, per què no fan anar el nen al llit? Per una part la culpa és dels pares. A més a més de fer malbé la bona fe del seu fill, fan que es torni, o bé maniàtic sexual o bé un vividor, i no és per dir el que li pugui passar després d'això però poden carregar-se amb més de 50 anys de presó.

PALOMA 8è EGB

ironies de la vida :

UN OCTUBRE CULTURAL-80... CONGELAT

A començaments de la primavera passada, "La Caixa" va convocar a totes les entitats i grups culturals, recreatius, esportius,... de Llagostera. En la primera reunió una intel·ligent i esbelta senyoreta ens va exposar un programa d'actes culturals, que sota el lema d'Obra Cultural de "La Caixa", aquesta institució d'estalvi porta als pobles de Catalunya, podent escollir cinc activitats diferents. A més la idea era de què es fessin altres actes, i realitzar un veritable i popular Mes Cultural.

En el nostre poble que d'iniciativa no en manca, però que sí tenim el mal de la "no continuïtat", la proposta va estar molt ben acollida, i a la trobada inicial en seguien unes quantes més, fins que es seleccionaren les cinc activitats i es feu un esborrany del què podíem organitzar les diverses entitats.

—Es va acabar la primavera, i pràcticament l'estiu, fins que a primers de setembre es van reanudar les reunions, a menys d'un mes vista de l'octubre (aquí ens hem de preguntar una vegada més, per quina raó el poble queda tant despersonalitzat a l'estiu. —La resposta de la proximitat al mar, no em convenç gens ni mica).

Per raons de trajectòria el G.E. Bell-Matí, es convertí en el principal canalitzador i organitzador del mes. De totes les entitats convocants, a algunes només se les veia segons els dies, i d'altres incluint la que jo represento, ens varem limitar a fer un paper de simples col·laboradors teòrics. No obstant el Mes Cultural anava endavant, i es programaren unes quinze activitats. Manifestacions de tot tipus, des de la nova representació de "La Pepa Maca" —molt concorreguda—, fins a l'actuació de la Polifònica de Girona —setanta quatre persones comptades—. Conferències, essencialment d'excursionisme i una molt interessant sobre "Les drogues". Cine còmic, amb tres pel·lícules, una massa intrascendent, però dues de gran qualitat, "El Gran Dictador" de Charles Chaplin, i "Annie Hall" el film que consagrà Woody Allen. Assistència reduïda (tenint en compte les pel·lícules) i encara estic convençut que part del públic anava per veure una pel·lícula més de "Los jueves eróticos" que organitza la nostra primera entitat cultural, tot i tenint en compte que són els dies en què la taquilla és més alta, però hom no pot deixar de pensar per quan es guarden la Cultura, etc., etc.? —Al final de cada sessió es feia un petit quorum que va anar minvant quan a participació, i què al darrer dia dels nou o deu que erem, la meitat d'un altre poble...

Els espectacles per a la mainada, el festival de cançó infantil, el globus del diumenge, les sardanes..., van seguir una tònica, podríem dir "normal". Però el què suposo que molts us haureu preguntat és: —què va passar amb l'anunciat Ball de Carrer pel dia 31, del què no se n'ha sabut res més..?

—Doncs bé, com a membre de la Comissió, tot i con-

siderant-me un element massa passiu dins la mateixa, em prenc la llibertat d'explicar-ho.

Primer, però, cal parlar d'economia, car si bé "La Caixa" patrocinava les cinc activitats, les demés, les organitzades per la Comissió, havien de sortir dels ingressos que aquesta aconseguís. Es va demanar una ajuda al Consistori, i aquest va respondre que en cas de pèrdues costejaria dins unes deu o quinze mil pessetes. —Aquí vull deixar constància de dues coses: 1.er Si hom organitzava un mes tant plé d'actes, l'Ajuntament —què en teoria hauria d'ésser-ne el principal endegador— com a mínim el què pot fer es pagar, així, sense més volta. 2.^{on} —Quan s'organitza quelcom, si de bell antuvi ja no es compte amb una disponibilitat econòmica, es condiciona el presupost i es condicionen les activitats.

Tot i això, degut a l'èxit de "La Pepa Maca", la Comissió disposava de suficient quantitat com per a fer el Ball de Carrer. Però va resultar que després de dues convocatòries, en dues setmanes diferents, només van ésser quatre elements els què ens trobarem, i per tant era difícil prendre decisions per tota una Comissió, de tantes entitats...

Tanmateix, a la segona reunió, veient que el fred ja començava a apretar i amb el pes del "congelament" de bona part de la Comissió, vam pensar en canviar el ball per unes havaneres i una "torrinyada" de castanyes. Però es va acabar aquí, no ens vam tornar a trobar. Aleshores ni ball, ni havaneres... —Per cert encara hi som a temps, doncs els cèntims sobrants a una cosa o altra s'han de destinar.

Un fet curiós és que els quatre, en Narcís Amat, en Ricard Rigau, en Joan Sabat i en Joan Ventura, actuals i antics membres de les Juntes del Bell-Matí, hem estat durant molts anys animadors de moltes activitats en aquest —per a mí, avui— congelat poble, i per una vegada crec que tots ens sentim cansats. I també per una vegada —més bé ho poden dir l'Amat i en Sabat— hem deixat d'ésser els "organitzadors", "aquells nois-noies del Bell-Matí que se'n preocupen de tot", etc. L'Amat dues vegades president del grup, en Rigau també, en Sabat hi està dedicant tota una vida. Jo vaig estar en Junta durant cinc anys, per més tard embarcar-me en una nova entitat que crec havia de néixer, a pesar de què no hagi pogut demostrar la seva eficàcia i necessitat.

Tot això em dona què pensar, i la veritat no em sento globalment cansat, però sí congelat. Espero que quan torni a despertar, les coses hagin canviat, mentre però, que no em busquin en "Comissions Organitzadores", amb molts de noms i pocs "currantes", o millor dit, senzillament, els de sempre.

Joan Ventura Brugulat
2-nov.-80-dia-dels-morts.

LA TOXICOMANIA I^a

-¿POR QUÉ ME LO HE PLANTEADO?

Me preocupa sobre todo el hombre y su realización como persona. Desde la visión Humano-Cristiana que tenemos del hombre, entendemos que su realización pasa por un proceso de liberación a través del desarrollo integral de la persona.

El modelo de hombre libre lo encontramos en Cristo y el estilo de vida que libera en el Evangelio. Así mismo tenemos en cuenta la concepción cada vez más rica del hombre que nos aportan las Ciencias Humanas.

Desde estos presupuestos y concretando mi preocupación por el hombre en el hombre de hoy, constato un hecho humano y social: La Toxicomanía.

He querido hacer un análisis y valoración de este hecho, así como un intento de respuesta al mismo; sirviéndome de datos recogidos en libros y artículos sobre el tema de los cuales he considerado también oportuno dar a conocer esta entrevista:

CHARLAMOS CON UN AMIGO DROGADICTO

(19 años. Se inició a los 14)

-¿Por qué empezaste?

No hay razones en concreto: Curiosidad, búsqueda de lo desconocido, cambiar un poco el rollo. Lo tienes (la Droga) a tu alcance y esto facilita, incita.

-¿Una forma de evasión?

No.

-Háblame del rollo.

Es un rollo muy especial; muy de coco (Cabeza, Cerebro). Te interesan otras cosas. Actúas de manera diferente: "Es como una mística". Es todo un mundo de sensaciones: Alucinaciones, claridad de ideas. Es para todos. ¡Puede enganchar a todos! Cada droga es para diferentes cosas. (Provoca diferentes sensaciones y efectos)

-¿Cómo te sientes entre el resto de la gente?

Me siento fuera de la gente. Cada vez te sientes más lejos. A veces me siento muy superior al resto de la gente. ¡La gente también nos mira como bichos raros!

-¿Y la gente de tu rollo, de tu mundo?

Se da bastante unión y confianza entre la gente "de verdad" del rollo. Pero hay mucho macarra dentro de este mundo. Mucha gente sólo se preocupa de abastecerse de la droga y se acabó. Pasa por lo que sea (hay muchos timos entre nosotros mismos). Tienes que andarte con mucho cuidado; a algunos sólo les interesan las "pelas" (dinero) y para conseguir las engañan a quien sea. Hay una auténtica mafia.

-¿Y la gente que no consumimos esta clase de drogas?

-Tenéis miedo de enfrentaros con la realidad; y por eso os cerráis (puede ser una forma de cobardía). Tenéis el "coco" muy comido. Yo también, pero menos.

-¿Hacéis Proselitismo?

A mi no me gusta pero inconscientemente a veces si lo hago, animo a la gente a que pruebe. (Tú tienes que probarlo) Pero prefiero no hacerlo; luego te lo pueden echar en cara.

-¿Tu visión o filosofía de la vida?

Mi visión de la vida es negativa. La droga me hace pasar de todo. Paso de toda lucha. Me revienta el "orden". Estoy en contra del rollo Cultural que existe, procuro cultivarme culturalmente.

-¿Familia?

Insoportable, nadie te entiende. No es un proyecto de vida válido. Fuera represiones, educación libre. Pero no puedo estar solo, necesito la Comunidad. Tal vez eso que llamamos comuna...

-¿Religión?

Paso de Iglesia... de Cristianismo. Me interesa algo espiritual, mucho las ciencias ocultas. Me importan los fenómenos naturales. La vida como misterio.

-¿La pareja, el sexo?

Teóricamente veo que hay que romper la pareja única y estable, pero cada vez lo veo más difícil.

-¿Inconvenientes de la droga?

Sí, los hay. Lo mejor la "Hierba"; te vas volviendo cada vez más loco, va aumentando la depresión. Lo que más me fastidia es hacer el juego al sistema.

-¿Entonces?

A pesar de todo cada vez me gusta más. Pienso que cada vez lo llevo mejor; voy aprendiendo a utilizarlo, pero me resultaría difícil dejarlo. Me cuesta controlarme.

-¿La gente que sale del rollo?

No es mucha. Lo dejan o porque les comen el "coco" o por falta de "pelas".

-¿A la sociedad le preocupa este tema?

La sociedad se rasga la vestiduras. Lo plantean mal. ¡Somos una lacra! ¡Pobre sociedad, tendría que preocuparse más de informar con claridad!

-Si tuvieras un hijo, ¿lo iniciarías?

No. Que haga él lo que quiera.

* * *

LAS DROGAS

Según la Organización Mundial de la Salud (O.M.S.), la droga es: "Toda sustancia que cuando se introduce en el organismo vivo, pueda modificar una o varias de sus funciones".

PORTAVEU DELS LECTORS

UNA RESPOSTA A LA CARTA DE DIMISSIÓ DE LA SRA. SERRA.

Massa inconseqüències en la seva actitud

En el Ple Municipal del propassat dia 3 d'octubre la regidora Na Maria Assumpció Serra i Bou presentà la seva dimissió, de Cap de la Comissió de Sanitat, llegint públicament una carta que ja portava preparada. El dia 9 del mateix mes apareixia la mateixa lletra publicada en la pàgina 7 del "Punt Diari" de Girona.

Amb el desig d'informar als lectors d'aquest periòdic i també als veïns de Llagostera que no eran al Ple, el Grup Local de C. i U. es creu en la necessitat de donar una petita resposta a la senyora Serra. I en primer lloc vol manifestar el seu total acord amb la regidora pel que fa referència a "les esperances i una gran il·lusió de poder ser útil a la comunitat", cosa que segurament la totalitat dels actuals components de l'actual consistori també miren de conservar, malgrat els problemes i entrebancs que troben en la seva gestió. Tots segurament creiem que "amb ganes de treballar i l'empenta que dóna la il·lusió de començar una nova etapa, esperada durant quaranta anys, seria suficient per vèncer totes les dificultats". I de fet, fins ací havíem anat empenyent el carro entre tots.

Però per desgràcia, comprovem que la senyora Serra no ha pogut vèncer les difivultats que ha trobat, el què fa pensar que potser ha perdut la il·lusió i fins i tot les ganes de treballar, almeys en una tasca constructiva, ja que ella mateixa afirma a l'acabament de la seva carta, que es passa a "l'oposició total".

Per desgràcia comprovem que no ha pogut superar "les diferències ideològiques", que ella mateixa diu que "haviem de passar a segon terme". O és que la causa principal de la seva dimissió —un insult personal en acusar-la el batlle de mentidera— (Al atribuir-se personalment uns treballs que en definitiva no havia realitzat). No es precisament una "diferència ideològica"? Com és, doncs, què no l'hagi "passat a segon terme", i què no hagi continuat en el seu lloc per a fer "una feina conjunta de gran envergadura"?

Per altra part ja és ben curiós que ella que acusa al seu alcalde d'haver-la "insultat" per haver-la acusat de mentidera respecte a uns fets que en tot cas caldria aclarir més bé, ella acaba insultant també al batlle i a tots els regidors de C. i U.

Mirem el que diu textualment en la seva carta: "La coalició política que governa Llagostera, gent que ha demostrat el baix nivell cultural que els porta, amb un llenguatge despòtic i antidemocràtic, a perdre el respecte que es deu a tota persona". Sincerament, se'ns fa difícil saber qui insulta a qui, i qui "perd més respecte a tota persona". Sense oblidar encara el judici que emet a continuació quan diu que "aquest batlle no es pot comportar ni com a demòcrata ni com a catalanista".

Es ven aident que al afirmar això la Sra. Serra es converteix, en una classificadora implacable de les persones, etiquetant-les ja per a tota la vida i en una inquisidora temible.

En fi ens sembla que la senyora Serra no és pas massa conseqüent en les seves pròpies afirmacions.

Potser seria bo recordar-li aquell antic adagi de casa nostra que diu que "abans de treure la palla de l'ull del veí, mira de treure't la viga que portes tu a sobre". I lamentem molt que afirmi que "avui, a l'oposició total, puc fer i faré un treball infatigable per impedir tota mena de trepitjaments a la voluntat popular i redoblaré la meua lluita per aconseguir totes les millores que el poble necessita".

L'abandonament del seu càrrec no creiem pas que sigui la millor manera d'aconseguir millores. I, quant en a la voluntat popular...: ens podria dir de quin poble parla? Perquè el de Llagostera no va votar pas majoritàriament al seu partit, ni molt menys.

Així que pot ben ser que la voluntat popular la representin molt millor els altres que ella. A menys que desprecii el resultat de les consultes democràtiques, ja que si som a l'Ajuntament és per voluntat del poble.

GRUP LOCAL DE C. I U.

LLAGOSTERA

Amb el prec de que publiquen aquestes contades quatre ratlles a la secció: PORTAVEU DELS LECTORS.

El motiu de les mateixes són per complir la meua obligació d'agrair públicament a qui ha fet possible fins netejats els indrets de les rodalies del poble, on hi havia apilada, amb vergonyosa exageració, brutícia i desperdici per culpa del nostre escàs civisme existent que patim.

D'una manera especial he de resaltar l'acertada netejada duta en el lloc que tots tenim l'obligació de respectar i que, en uns escrits fets per mi, en aquest Butlletí del passat juliol i agost, cridava l'atenció de la inoportuna tirada de deixalles per part dels mateixos serveis municipals. No puc dir el mateix de certs carrers, dels que també en feia esment, perquè segueixen igual i amb la mateixa indiferència (això últim no sóc ja que ho dic, sinó els desperdiciis que s'hi llencen).

En la primera qüestió hem de suposar que s'havia fet el desentés, ja que no es podia al·legar ignorància de l'existència d'aquestes anomalies doncs, a més de les queixes formulades, només donant una volta pels llocs, ara nets, sobrava fer l'orni així. No comprenc el perquè el responsable del sanejament públic esperava prendre les mesures adequades posant-hi el remei que ara d'una manera decidida, s'hi ha aplicat. Sóc dels que crec que, vinguí d'on vinguí, rectificar és de savis.

De fet és millor tard que mai i esperem que d'ara endavant es farà el que calgui (potser per mitjà de rètols i crescudes sancions) perquè no tornem a tirar-hi porqueria i... ull, que segons sembla ésser, n'hi ha que tanmateix no ho han entès encara que és necessari mantenir-ho net per no haver d'avergonyir-nos altra vegada de nosaltres mateixos al passar aquests llocs, com a bons llagosterencs que estimem el nostre volgut poble.

Entenc que l'Ajuntament té molts problemes per resoldre i que aquest solament era un més, per tant, GRÀCIES PER HAVER-ME ESCOLTAT.

Llorenç Ventura i Sabarí

Un net diumenge de novembre-80

(ORTUELLA 1980)

(LLAGOSTERA ¿...?)

Lamentable el fet que ha passat a aquesta població amb motiu d'una explosió de "Gas Propà" a les Escoles d'aquesta vila, on han perdut la vida més de mig centenar d'infants, d'altres han quedat ferits i la resta traumatitzats i amb això han sumit la desesperació llurs famílies i la resta de les persones conscients de tot el contingut d'ESPANYA.

Lamentable, perquè l'irresponsabilitat d'unes persones que no mesuren degudament les "conseqüències previsibles" poden, amb la seva negligència, portar a terme fets funestos de conseqüències greus. ORTUELLA ha estat un cas, un avís, que no és el primer ni desgraciadament serà l'últim, ja que en aquest país la irresponsabilitat causa "estralls irreparables...; això està a "l'ordre del dia, poden haver-n'hi més d'Ortuellas; a cada població n'hi ha de "perills imminents", no un de sol sinó d'altres que s'al·ludeixen, dels quals les AUTORITATS no en prenen consciència; el veuen com el veiem nosaltres però, diuen "no passa res", i a voltes no passa perquè no passa, simplement per sort, perquè jo no crec en miracles, que els miracles s'han acabat.

Parlo d'irresponsabilitats conseqüents d'una SOCIETAT, com diria jo, de "despotisme" en la que només es veu i es preveu el "DINER" o sigui quan guanyaré en aquesta o aquella obra... en aquest o aquell treball, sense mesurar les conseqüències (estalviament materials i jornals) o construint les coses en llocs indeguts sense "control de cap tipus" només amb l'afany de lucre.

Com dic, jo com a persona conscient, sento dintre meu una vergonya al mateix temps que una angoixa per aquests infants i llurs famílies que cap culpa tenien d'haver nascut a un "país d'irresponsables" on, com dic, només t-e valor el benefici, el lucre.

I quan dic que n'hi poden haver més d'Ortuellas penso en aquest POBLE, el nostre, i que n'hi ha de perills imminents! i un de prioritari com és el de les "AIGUES NEGRES" i sembla que ningú faci res, és clar, ha passat mai res? posem que no, però pot passar i després vindran les lamentacions i aleshores quedarà el recurs de declarar LLAGOSTERA "ZONA CATASTROFICA" i és possible que amb raó d'això es "reformi i s'arregli" per als que quedin. Crec que s'ha d'actuar abans que això passi... perquè, siguem clars... les AIGUES NEGRES brollen de per les quatre parts de la població i brollen i CONTA-

MINEN fins i tot el mateix NUCLI URBA doncs, de "RECS OBERTS" n'hi ha fins i tot dintre seu.

Es parla, s'ha parlat molt en algun PLE de l'AJUNTAMENT del "POLI-ESPORTIU" i no és que hi estigui en contra ans al contrari, crec que convé i molt, però penso que primer és la SALUT del POBLE, un sanejament a fons a tota la població i després, sols després, es podria parlar del POLI-ESPORTIU.

CANTACLAR

LOS "CIEGOS" DE LLAGOSTERA LA NUIT

by: "El Conde Brácula"

Un hombre es encarcelado en Barcelona por tráfico de drogas. Evidentemente la frase no es correcta, puesto que en esto del tráfico y distribución de drogas, ni son todos los que están, ni están todos los que son. Y si alguien lo duda, ¿en qué presidio se hallan reclusos los jeriflates de Tabacalera Española S.A., de Hiram Walker, y demás productores y distribuidores de tabaco, alcohol, etc.?

Frase corregida: Un hombre es encarcelado en Barcelona por tráfico de drogas no monopolizadas por los tradicionales grupos económicos y de poder multinacional.

Lo que pasa es que los "flipotas", "grifotas", y demás hierbas de la fauna alucinógena, no han llegado todavía al descubrimiento del caliqueño. ¡Ah, el caliqueño...! ese sabor vital, sensual, enloquecedoramente cálido que al que envuelve en su aroma le pone amarilla la piel. Sí señores, el caliqueño cuando besa, besa de verdad, a más bajo precio que el "talego" de mierda o la línea de "Coca", más duradero, más elegante y siempre menos peligroso a efectos legales, que la posesión de una bola de ácido. ¿Me van siguiendo?

Y ya que hablamos de la droga y sus consecuencias, podemos saludar a mi mamá que me estará viendo y a esa otra clase de imbéciles que después de haberse ingerido un par de fumatas y discutir seriamente aquello tan sabido de que: Tío yo paso mucho de una sociedad que te oprime con sus leyes ¿no, tío? Tío la gente se enrolla ¿no? Tío yo ya sé lo que tengo que hacer, lo que pasa es que —no sé tío— la gente a veces se enrolla muy chungo y te asfixia —pasa el canuto— y te sientes tío—que—no—mola—el—rollo—este—no—tío—devuelve el canuto. Y tan campantes abren el primer coche que encuentran, y si no se lo llevan, arrasan con todo lo que encuentran sea o no de valor. El caso es montárselo tío, y esto parece que les "enrolla mucho".

A esta clase de subnormales autoapodados "pasotas", es a la clase de gente que no deberían permitírsele ni los caliqueños, ni los "Ducados", pues como reza el dicho: "los caliqueños unidos jamás serán vencidos", y ese otro de "A Rex muerto Rex puesto" y otros limones salvajes del Caribe, algunos con gas y otros sin gas. ¿PASSSSSA TIO...? Y sino, menos da un piedro.

(Ve de la plana 19)

En el lenguaje común y práctico, suele denominarse droga: "Toda sustancia que incita a su uso habitual y continuado, produciendo alteraciones y cambios violentos en la personalidad del que la consume".

En la actualidad podemos hablar de 3.000 compuestos tóxicos en el mercado español y 85 son fármacos, que pueden conseguirse fácilmente falsificando una receta médica.

Uno de cada cuatro hombres se droga, casi mil millones de seres humanos ingieren, fuman o beben o se inyectan sustancias con fines que no son alimentarios ni terapéuticos. Lo que buscan es una modificación de sus sensaciones, alucinaciones visuales, placer intenso, angustia intolerable... El origen de su uso se pierde en la prehistoria. Parece que ninguna sociedad humana ha escapado de ellas. Drogas de ricos, drogas de pobres, todas tienen algo en común: Matan.

La droga es casi tan antigua como el hombre; sólo en el siglo XX ha comenzado a adquirir el sentido que hoy tiene: Tóxico, Estupefaciente... Antiguamente se llamaba droga a todo ingrediente empleado en Farmacias y Droguerías.

Los Sumerios que vivieron hace 3.000 años a. de C. cultivaban ya la Adormidera. Nos dejaron grabado en placas de arcilla de 50 siglos de antigüedad cómo extraer el Opio.

Diez siglos antes de nuestra era, los Asirios conocían el Haschish al que llamaban "Gounnabon", palabra de la que los Griegos hicieron derivar "Cannabis" y nosotros Cáñamo.

Hace 5.000 años, los Chinos conocían la Efedrina que llamaban "Nah-Huang". Así como los Escitas, que describió Herodoto, conocían igualmente las virtudes del humo del Cáñamo. La lista de este herbolario maravilloso comprende aún centenares de nombres: el Betel, la Cola, el Kawa-Kawa, el Cath, la Datura, el Beleño... sin contar el Alcohol (Al-Kohol, sutil en Arabe) y el Tabaco.

Muchas de estas drogas Alcaloides Vegetales, la mayoría tienen todavía uso en la medicina. Los hombres prehistóricos descubrieron muy pronto las virtudes alagésicas de esas drogas naturales.

Así como los Egipcios utilizaban el Opio para calmar el llanto de los niños, los Romanos lo utilizaban para la tos, supuraciones del pulmón e infecciones del hígado.

En el mundo de la droga se pasa de una "afición" a las mismas a un uso repetido en su consumición, llegando a entorpecer la capacidad de cualquier persona. A continuación de éste primer curso, por así llamarlo, se produce un segundo, es decir: el Hábito.

El hábito a las drogas, lo adquiere el organismo de forma rápida siendo muy difícil deshacerse del mismo, aunque el propio individuo sepa a ciencia cierta lo perjudicial que es para la salud.

Entramos en el tercero de los cursos, al que llamaremos Tolerancia, dicho de otro modo, la capacidad del organismo humano, lo que éste puede admitir, que por supuesto ha de ir aumentando gradualmente para satisfacer los deseos del placer.

El cuarto y último curso, trata de: Dependencia física y orgánica del propio cuerpo. Si un sujeto bajo las circunstancias mencionadas reduce la dosis o la suspende por completo, enferma de manera real y total.

Bajo estas condiciones, el drogadicto miente, engaña, roba... incluso puede llegar a matar para poder abastecerse de su vicio.

(Continuará)

Jaume Riera Brunel

POESIA

CANÇÓ REPRIMIDA

No puc cantar
que m'ho priven
la fressa de les màquines
i la cara del patró
que és una mala cara.

A pesar de tot això
quan surto al camp
canto amb veu clara
com quan era estudiant
una cançó manyaga
presa de cada estant
dels llavis de la mare.

* *

No puc cantar
que tinc de treballar.
la vida és cara
i tinc esposa i fills
que esperen setmanada.

* *

No puc cantar
fins dissabte a la tarda.

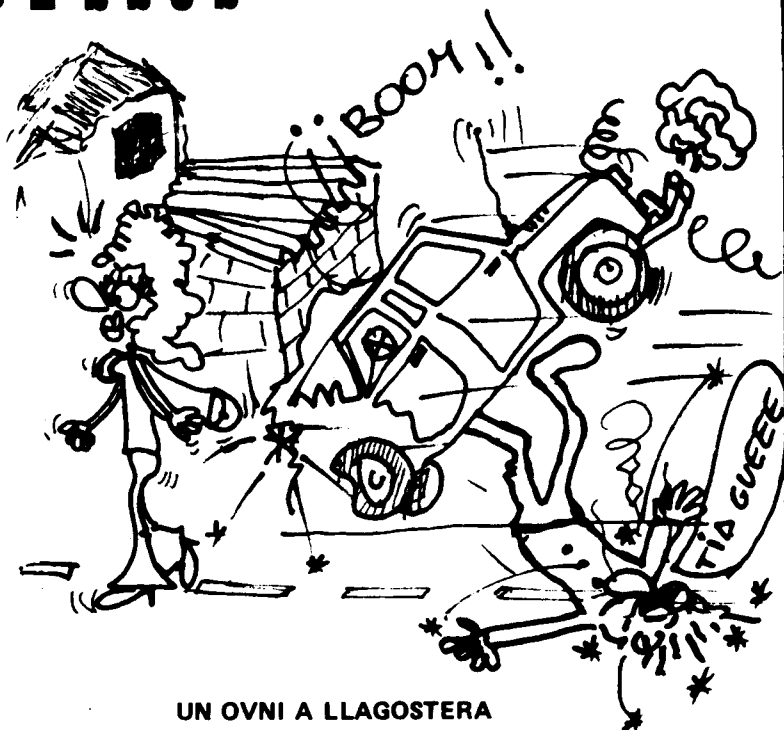
Josep Calvet

UN ACCIDENT CURIÓS

Els accidents de tràfic no solen ser gaire graciosos, però el de l'altre dia a la carretera de Tossa, sortint del poble, pot considerar-se molt curiós. Resulta que el conductor d'un R-10 amb matrícula de Barcelona, va avisar al seu company de la presència d'una bella noia, que tenia en el seu caminar un aire d'exotisme i sofisticació que era impossible no posar-hi atenció. Tal va ser la seva reacció que va posar-se a piropear els seus encants.

Degut a l'hipnotització que van rebre en aquells moments, van perdre el control del cotxe i van anar a estrellar-se contra el garatge d'un dels veïns d'aquell carrer. Immediatament van socórrer a aquells infortunats, la noia i els primers espectadors d'aquella catàstrofe.

Afortunadament aviat van ser assistits de les seves ferides i sembla que se'ls van treure les ganes de tornar a xiular davant d'aquestes temptacions.

UN OVNI A LLAGOSTERA

El dia 12 d'aquest mes, a prop de les 6 de la tarda, un OVNI va ser vist a les afores del poble.

Segons parlen els espectadors es tractava d'un objecte rodó, aplanat, de color platejat i lluminós que feia el recorregut en línia curva i marxant cap a Nord-Est. En aquesta trajectòria anava desprenent una espècie de focs lluminosos pel seu voltant.

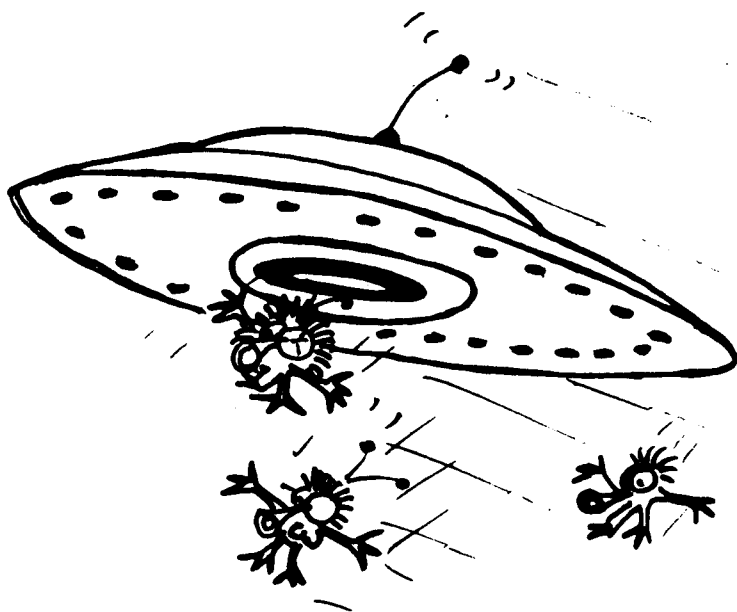
No es creu que pugui ser res de perillós ja que se'l va veure marxar molt lluny, però allò que anava desprenent bé podia ser algun que altre extraterrestre més, ja que sembla que cada dia corre pel món gent més estranya.

Horizontals:

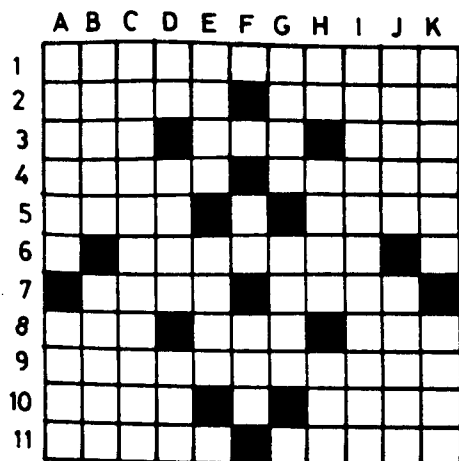
1.—Municipi del Baix Empordà. 2.—Massa de neu que es desprèn. Relatiu als ronyons. 3.—Interjecció andalusa. Peix. Prefix que significa tres. 4.—(Al revès) Viu, atrevit. Lleugerament agre. 5.—Lloc on es munyen les ovelles i es fa el formatge. Es serveix dels remes. 6.—Admetem algú a casa nostra. 7.—Penyal en el Municipi de Calp. Menjada d'alguna importància. 8.—Mamífer solípede. Municipi d'Alacant. Extens, dilatat. 9.—Pertanyent a l'art de la perspectiva (plural). 10.—Acció d'escollir. Branca emprada com a bastó. 11.—Passa de fora a dins. Cadascuna de les esmenes que es fan en una obra.

Verticals:

A.—Que infon por. Bo per fer alguna cosa. B.—Venedor d'alls. Advocat i escriptor banyolí. C.—Amant de conrear les lletres. D.—Vocal repetida. Dona que té diners. (Al revès) Al pla del nivell. E.—Mamífer carnívor dels nostres boscos. (Al revès) Que té el llavi superior més sortit que l'inferior. F.—Quaranta. Engoleix un líquid. G.—Ungla aguda. Que no és eclesiàstic. H.—Nom de lletra. Catarro epidèmic. Televisió de l'estat espanyol. I.—Criatura que fa dolenteries. J.—(Al revès) Doctrina de la conducta. Peix selaci devorador K.—Roca o pedra planera. (Al revès) Que s'absté de tot plaer sexual il·lícit.

MOTS ENCREUATS n.º 1

ACUDITS D'EN RAMON

-ah!... si jo tingué's butà, "otru
collu cantaria"